

สำเนาฉบับ

○ คำพิพากษา

(จ. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑๙/๒๕๕๔

คดีหมายเลขแดงที่ ๑๘๒๗/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๒๗ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นายรังสรรค์ แสงสุข ผู้ฟ้องคดี
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๑
เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี เป็นเหตุให้ทางราชการเสียหายอย่างร้ายแรง ในการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และในการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้ผู้ได้รับการขยายอายุราชการได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) เมื่อวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ก.พ.อ.พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ศธ. ๐๕๐๙.๖ (๓.๙)/๘๓๑๔ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยมีกรณีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหา ดังนี้

ข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับอนุมัติงบประมาณจากกระทรวงการคลัง ให้ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงดำเนินการจ้างออกแบบอาคารดังกล่าว โดยวิธีคัดเลือกแบบจำกัดข้อกำหนด ตามประกาศของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๙ จากนั้นมหาวิทยาลัยรามคำแหงตกลงจ้างบริษัท เทสโก้ จำกัด และบริษัท อีสตานาอาร์คิเทค จำกัด ให้เป็นผู้ออกแบบอาคาร เป็นอาคารสูง ๗ ชั้น และ ๑๗ ชั้น มีทางเดินเชื่อมอาคารทั้งสอง เข้าด้วยกัน และประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารตามแบบ ในการประกวดราคา ครั้งแรกมีผู้ประกวดราคาเสนอถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคาและทำการประกวดราคาใหม่ ในการประกวดราคาครั้งที่สองมีบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งมีคุณสมบัติถูกต้อง เสนอรายละเอียดตามประกาศประกวดราคา เมื่อเปิดซองประกวดราคาและต่อรองราคา ค่าจ้างแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้อนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท และมีหนังสือแจ้งสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติงบประมาณ ก่อสร้างอาคารดังกล่าว สำนักงบประมาณแจ้งว่าไม่สามารถอนุมัติเงินงบประมาณสร้าง เป็นอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น เพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรมที่เปิดสอนอยู่ใน คณะบริหารธุรกิจได้ เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้า และจะต้อง เสี่ยงงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงถอนเรื่องคืนแล้วพิจารณาเปลี่ยนแปลงอาคาร ๗ ชั้น ส่วนที่เป็นสถานที่สอนวิชาการ จัดการโรงแรมเป็นอาคารเรียนรวม ๘ ชั้น ตามวัตถุประสงค์การก่อสร้างอาคารให้เป็น อาคารเรียนเช่นเดิม จากนั้นได้มีการเรียกบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาต่อรอง ราคาใหม่ ในที่สุดบริษัทยอมลดราคาลงเหลือ ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท เป็นราคาที่เหมาะสม และไม่สูงกว่าราคากลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือแจ้งข้อตกลงไปยังสำนัก งบประมาณ พร้อมส่งแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงไปด้วย สำนักงบประมาณพิจารณาแล้ว

/อนุมัติให้...

อนุมติให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ตามหนังสือที่ นร. ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเสร็จถูกต้องตามสัญญาทุกประการ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ สำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับหนังสือร้องเรียนกล่าวหาว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงประกวดราคาจ้างเหมาอนุมติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคาร แต่ยังมีได้ลงนามในสัญญาก็ได้มีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคา โดยมีได้ยกเลิกการประกวดราคา และให้บริษัทที่ชนะการประกวดราคามาเสนอราคาใหม่ทำให้เกิดความเสียหายเปรียบได้เปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตั้งอนุกรรมการสืบสวนทำการสืบสวนข้อเท็จจริงจากผู้ที่เกี่ยวข้องในมหาวิทยาลัยรามคำแหง แล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ให้ข้อกล่าวหาตกไป แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีความผิดว่ากระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและมีมูลความผิดอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ ซึ่งการดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อรับคำร้องเรียน ได้มีมติในที่ประชุม ครั้งที่ ๖๗/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ ตั้งอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และมีคำสั่ง ที่ ๓๔๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ คำสั่ง ที่ ๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำสั่ง ที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนเพื่อไต่สวนข้อเท็จจริง และแจ้งคำสั่งแต่งตั้งอนุกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วผู้ฟ้องคดีไม่คัดค้าน เมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ว่า มีเหตุโกรธเคืองขัดแย้งกับผู้ฟ้องคดีอยู่หลายประการ เช่น นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย วิวิตเสวี โกรธเคืองขัดแย้งกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการร้องเรียนและฟ้องร้องเป็นคดีอยู่หลายคดี มีการร้องเรียนต่อสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง เลื่อนขั้นเงินเดือน และนายปรีชา กสิกรเศรษฐ์ เคยเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งให้นายปรีชาออกจากราชการ จากนั้นนายปรีชาได้เป็นเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. ทำหน้าที่เป็นหน้าห้องของนายวิชัย วิวิตเสวี นายปรีชาได้ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกลั่นแกล้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับหนังสือคัดค้านของผู้ฟ้องคดีแล้ววินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงมิได้เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้สอบสวนข้อเท็จจริงตามข้อร้องเรียนก่อน และการวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้ให้เหตุผลตามข้อคัดค้าน เป็นการจงใจให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การประชุม

/และลงมติ...

และลงมติโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมาก ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ วาระที่ ๔.๑๘ จึงขัดต่อ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๕ ข้อ ๒๕ และข้อ ๒๙ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยประมวลจริยธรรมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้าราชการ และลูกจ้าง สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ และในการประชุมผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งดังกล่าว นายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. ได้ทำความเข้าใจเสนอต่อที่ประชุมเป็นข้อสังเกต เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีระเบียบข้อบังคับใดๆ ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่กำหนดให้กรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำความเข้าใจเสนอต่อที่ประชุม การที่นายวิชัยกระทำการดังกล่าวเป็นการชี้ให้เห็นเจตนา ซึ่งก่อให้เกิดผลร้ายต่อผู้ฟ้องคดีและเป็นสิ่งที่ผู้เป็นกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยเรื่องที่จะมีผลต่อผู้ฟ้องคดีกระทำมิได้ การกระทำของนายวิชัยเป็นการกระทำที่ไม่สุจริตยุติธรรม มีผลโน้มน้าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมากมีความเห็นตามที่นายวิชัยนำเสนอว่าการเปลี่ยนแปลงอาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น ที่เป็นส่วนปฏิบัติการวิชาการจัดการโรงแรมเป็นอาคารเรียนรวม ๘ ชั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงข้อสาระสำคัญในรายละเอียด

อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นอาคารที่มีวัตถุประสงค์ใช้สอยในการศึกษามีอาคารสูง ๗ ชั้น และ ๑๗ ชั้น มีทางเชื่อมต่อกัน อาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น มีบางส่วนออกแบบมาเพื่อใช้เป็นสถานศึกษา เป็นห้องพักลักษณะเหมือนโรงแรมสำหรับเป็นห้องปฏิบัติการวิชาการจัดการโรงแรม ซึ่งเปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา ฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงแบบภายในอาคาร ๗ ชั้น จากห้องพักเป็นห้องเรียน ห้องบรรยายและห้องธุรการโดยมิได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปทรงอาคารภายในแต่อย่างใดและยังมีวัตถุประสงค์ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเช่นเดิม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงอาคารลักษณะดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์ จากเพื่อเป็นกิจการโรงแรมเป็นกิจการเรียนเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ จึงเป็นการตีความอันมีลักษณะมุ่งเอาผิดกับผู้ฟ้องคดีมิได้ตั้งอยู่บนความบริสุทธิ์ยุติธรรม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมิใช่การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวมีวัตถุประสงค์คุ้มครองประโยชน์ของราชการ ในขณะที่เดียวกันมุ่งให้เกิดความเป็นธรรมสำหรับผู้เข้าประกวดราคา

/การพิจารณา...

การพิจารณาว่า อะไรเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดจะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวัง และมีความเป็นธรรมแก่ทางราชการและผู้เข้าประกวดราคา ผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยโดยไม่คำนึงถึงความเป็นธรรมดังกล่าว กลับให้ความเห็นโดยมุ่งเน้นว่าผู้ฟ้องคดี กระทำผิดวินัยตามที่นายวิชัยเสนอ จึงเป็นการใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต และการเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น ซึ่งมีบางส่วนใช้เป็นห้องพักสำหรับเป็นห้องปฏิบัติการ วิชาการจัดการโรงแรมที่เปิดสอนอยู่ในคณะบริหารธุรกิจ เป็นอาคารเรียน ห้องบรรยาย และสอนสำหรับนักศึกษาชั้นปริญญาตรีและปริญญาโท หากพิจารณาจากเอกสารสำนวนการสอบสวนของผู้ผูกฟ้องคดีที่ ๓ ระบุไว้ชัดเจนว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงเฉพาะ การกันห้อง ส่วนพื้นและโครงสร้างมิได้เปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใด การที่คณะกรรมการ ประเมินทำการประเมินราคากลางใหม่ ก่อนจะทำการเปลี่ยนแปลงอาคารส่วนที่เป็น ๗ ชั้น เป็นอาคาร ๘ ชั้น จากเดิมประเมินราคาไว้ ๖๒๙,๘๘๖,๔๘๘.๘๐ บาท ลดลงเป็น ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยไม่กระทบถึงรูปแบบ โครงสร้างหลักหรืออาคารส่วนที่สูง ๑๗ ชั้น แต่ประการใด ฉะนั้น เพื่อประโยชน์ของ ทางราชการและในการต่อรอง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด หากการต่อรอง ดังกล่าวมีผลทำให้ราคาจำต้องเปลี่ยนแปลงสูงขึ้นหรือลดลง ถ้าหากสูงขึ้นอาจทำให้ ทางราชการเสียหาย มหาวิทยาลัยรามคำแหงจะต้องยกเลิกการประกวดราคาและ กำหนดการประกวดราคาใหม่ อันเป็นผลให้งบประมาณที่ได้รับมาจากสำนักงบประมาณ ต้องตกเป็นพับไปทั้งหมด ทำให้มหาวิทยาลัยต้องของบประมาณจากกระทรวงการคลังใหม่ และเสียเวลาไปนับปีหรือหลายปี มหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่มีอาคารเรียนรวมใช้ ในการสอน เกิดความเสียหายต่อมหาวิทยาลัย ก็จะทำให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัย เช่นเดียวกัน เพื่อมิให้มหาวิทยาลัยต้องเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ยกเลิกการประกวดราคา แต่ใช้วิธีต่อรองราคาซึ่งเป็นการกระทำตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ และการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี มิได้กระทำโดยผู้ฟ้องคดีแต่ผู้เดียว หากแต่ทำโดยคณะกรรมการ จากส่วนต่างๆ ของมหาวิทยาลัยและมีบุคคลภายนอกเป็นกรรมการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ สั่งการใดๆ อันมีผลให้คณะกรรมการเหล่านั้นกระทำการใดๆ ผิดต่อกฎหมายหรือขัดต่อ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีหรือข้อกำหนดใดๆ ของทางราชการ ในการจัดซื้อจัดจ้าง คณะกรรมการจัดซื้อจัดจ้างต้องพิจารณากลับกรองมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนถูกต้อง ตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการแล้ว จึงเสนอผู้ฟ้องคดีในฐานะเป็นอธิการบดี

/ในขณะ...

ในขณะนั้นเพื่อพิจารณาอนุมัติ อีกทั้งในสำนวนการสอบสวนก็ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ ว่าผู้ฟ้องคดีสั่งการให้กรรมการจัดซื้อจัดจ้างทำผิดกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ การจัดซื้อจัดจ้าง การวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยการชี้แนะของนายวิชัย จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ขาดเหตุผล และมูลเหตุในการเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น เป็นอาคารสูง ๘ ชั้น เกิดจากเมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำการประกวดราคา ครั้งที่ ๒ แล้วทำหนังสือแจ้งสำนักงบประมาณเพื่อขออนุมัติการจ้างผู้ชนะการประกวดราคา พร้อมส่งรูปแบบอาคารไปด้วย ซึ่งจากคำให้การของนางสาวนิลุบล เครือณพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการและบริหารทั่วไป สำนักงบประมาณ ให้การไว้ชัดเจนว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ พยานมีหน้าที่พิจารณารับผิดชอบเกี่ยวกับงบประมาณของมหาวิทยาลัย รามคำแหง ได้ตรวจสอบรูปแบบของอาคารแล้วแจ้งนายวีระ ทองประกอบ ด้วยวาจา ตามระเบียบของสำนักงบประมาณว่าไม่สามารถอนุมัติให้ส่วนราชการก่อสร้างโรงแรม โดยใช้งบประมาณของทางราชการและให้นำแบบไปปรับปรุง ทางมหาวิทยาลัยรามคำแหง ขอดอนเรื่องคืนและส่งรูปแบบใหม่เป็นอาคาร ๘ ชั้น เป็นห้องเรียนและห้องประชุม เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า เหมาะสมจึงเสนอผู้บังคับบัญชาอนุมัติ ซึ่งการอนุมัติในครั้งนี้ จะต้องปรากฏทั้งรูปแบบและราคาที่ต่อตรงกับบริษัท ทอริส คอนสตรัคชั่น จำกัด หากนางสาวนิลุบล เครือณพรัตน์ เห็นว่าการต่อตรงราคาค่าจ้างกับบริษัทผู้ชนะการประกวดราคา โดยไม่เปิดประมูลใหม่เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดซึ่งมีผลทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคา อันเป็นการต้องปฏิบัติ ตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ นางสาวนิลุบล ย่อมไม่เสนอผู้บังคับบัญชาอนุมัติหรือหากผู้บังคับบัญชาพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นการ ไม่ถูกต้องตามระเบียบพัสดุก็น่าจะไม่อนุมัติเช่นกัน การที่สำนักงบประมาณอนุมัติให้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงจ้างทำการก่อสร้างอาคารดังกล่าว ตามหนังสือ ที่ นร. ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีความมั่นใจและเชื่อโดยสุจริตว่าผู้ฟ้องคดี มิได้กระทำความผิดหรือแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการช่วยเหลือบริษัทผู้ชนะ การประกวดราคา จึงได้ทำสัญญาจ้างก่อสร้าง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทำโดยไม่สุจริต เป็นการขัดต่อเหตุผลทั้งในข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง และไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี กรณีการอนุมัติของสำนักงบประมาณ สำนักงบประมาณ มีหนังสือ ที่ นร. ๐๗๐๖/๐๕๗๒๒ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๖ แจ้งไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สรุปสาระสำคัญว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ดำเนินการตามระเบียบก่อนนี้ผูกพันข้ามปี

/และระเบียบ...

และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว
 สำนักงบประมาณให้ความเห็นชอบมหาวิทยาลัยรามคำแหงดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียน
 รวม ๒๕ ปี ภายในวงเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ขอตั้ง
 งบประมาณ และตามสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ปรากฏว่า บริษัท
 เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้เข้าประกวดราคาโต้แย้งร้องเรียนว่าการเปลี่ยนแปลง
 ดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ
 ระหว่างผู้เข้าประกวดราคาแต่อย่างใด การที่คณะกรรมการประกวดราคาของมหาวิทยาลัย
 รามคำแหง มิได้เรียกตัวแทนของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ที่เสนอราคาถึง
 ๖๑๙,๖๕๔,๔๕๖ บาท ซึ่งเป็นราคาที่สูงมาก และบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด
 เสนอราคา ๕๙๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นที่ทราบของทั้งสองบริษัท และผู้ยื่นซองประกวดราคา
 ทั้งหมด ถ้าหากเรียกบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาต่อรองส่วนที่เปลี่ยนแปลง
 เพียงเล็กน้อยก็จะทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น
 จำกัด ประกอบกับการเสนอราคาของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอในราคา
 ที่สูงมาก ไม่มีเหตุผลทั้งด้านตรรกวิทยาและด้านวิศวกรรมก่อสร้างที่บริษัท เกษมกิจ
 คอนสตรัคชั่น จำกัด จะยอมลดราคาต่ำกว่าราคาของผู้เสนอราคาต่ำสุด การที่มหาวิทยาลัย
 รามคำแหงไม่ดำเนินการประกวดราคาใหม่ นอกจากเป็นการแก้ไขเพียงเล็กน้อยแล้ว
 ได้รับความจากคำให้การของนางสาวนิลบล เครือณพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ
 และบริหารทั่วไป สำนักงบประมาณว่า เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำการประกวดราคา
 แล้วขออนุมัติจากสำนักงบประมาณเพื่อทำสัญญาจ้างเหมา ซึ่งจะต้องทำสัญญาก่อน
 สิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ มิฉะนั้น เงินงบประมาณเป็นอันพับไป มหาวิทยาลัย
 รามคำแหงต้องเริ่มต้นกระบวนการขอตั้งงบประมาณประจำปีใหม่ กรณีดังกล่าวจะเกิด
 ความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัย รวมทั้งผู้ฟ้องคดี
 จะต้องรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวและมีความผิดทางวินัย หากเปิดประกวดราคาใหม่
 ก็จะทำให้ราชการเสียหาย จากข้อเท็จจริงดังกล่าวยอมเป็นประโยชน์แก่ทางราชการ
 ในการใช้งบประมาณลดลง มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีพื้นที่ใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้นและเร็วขึ้น
 มีใช้การเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด
 และตามที่นายวิชัยทำความเห็นเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด
 ไม่อยู่ในฐานะผู้เสนอราคาต่ำสุด และมีใช้ผู้ชนะการประกวดราคาเพราะการเสนอราคา
 เฉพาะยอดรวมของราคาดังนั้น การเปลี่ยนแปลงราคาต่อหน่วยเท่าใด สามารถตรวจดูได้จาก

/รูปแบบ...

รูปแบบก่อสร้างและใบเสนอราคาก็สามารถคำนวณราคาได้ ย่อมทำให้เห็นได้ว่าผู้เสนอประกวดราคาคำนวณอะไรบ้าง อันเป็นที่มาของราคารวม ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงขัดกับเหตุผลและข้อเท็จจริง และตามที่นายวิชัยเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาสูงกว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ถึง ๒๕ ล้านบาท แสดงว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มีความมั่นใจพอสมควรว่าเป็นราคาต่ำสุด ที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอ เป็นราคาที่คำนวณมาตัดราคากัน จึงทำให้บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่สามารถมีกำไร และไม่อาจเสนอราคาว่าจ้าง ถ้าหากบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ได้รับการเสนอว่าจ้าง คณะกรรมการพิจารณาผลประกวดราคาต้องจ้าง บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งเป็นผู้เสนอราคาต่ำลำดับถัดไป แต่การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดซึ่งมีผลให้บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มีโอกาสเสนอราคาใหม่แต่เพียงผู้เดียว เช่นนี้ โอกาสของบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ที่จะได้รับการว่าจ้างต่อเมื่อ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ยอมรับเท่านั้น และโอกาสเช่นนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น เป็นการทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันในระหว่างผู้เสนอราคานั้น ตามความเห็นดังกล่าวไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เรียก บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริงข้างต้น เป็นการคาดหมาย คาดคะเนโดยปราศจากข้อเท็จจริงในการสอบสวน และการที่คณะกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ เป็นความเห็นที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงและชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อพิจารณามูลค่าการเปลี่ยนแปลงกับมูลค่าของราคากลาง ขณะทำการประกวดราคา จะเห็นว่า ราคากลางขณะประกวดราคา จำนวนเงิน ๖๒๙,๘๘๐,๔๘๘.๙๐ บาท เปลี่ยนลดลงเป็นราคา ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท เป็นการปรับลดลงเล็กน้อย คือจำนวน ๕,๙๘๕,๖๑๐.๒๙ บาท ราคาผู้ชนะการประกวดราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท เปลี่ยนเป็น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ลดลง ๖๘๐,๐๐๐ บาท เท่ากับ ๐.๑๑๕ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น ประกอบกับ บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ก็ได้คัดค้านหรือร้องเรียนว่าทำให้ได้เปรียบเสียเปรียบกัน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงทำให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ ทั้งข้อเท็จจริงในสำนวนก็ไม่ปรากฏว่ามีการเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลใดหรือมีข้อเท็จจริงใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดีแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย การข่มขู่ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นและไม่มีความเป็นธรรม เมื่อคณะกรรมการ

การอุดมศึกษาได้รับการชี้มูลความผิดจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คณะกรรมการการอุดมศึกษา
ต้องนำสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย
และถ้าไม่เห็นด้วยกับข้อชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ต้องทำความเข้าใจโต้แย้ง
ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทบทวนใหม่ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องเป็นผู้ออกคำสั่ง
จึงต้องแสดงความจริงในการพิจารณาวินิจฉัยให้ปรากฏไว้ และการที่จะวินิจฉัยว่า
ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงนั้น จะต้องนำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง มาประกอบกับ
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗
มาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคท้าย มาพิจารณาองค์ประกอบของการกระทำผิด
ซึ่งจากข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดๆ
ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการใดอันเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ และไม่ปรากฏ
ข้อเท็จจริงใดที่บ่งชี้ว่า เป็นการกระทำโดยมิเจตนาทุจริต การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง
ลงโทษ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
และขัดต่อมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ข้อกล่าวหาที่สอง กรณีการออกคำสั่งขยายเวลาราชการของข้าราชการ
พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้เกษียณอายุราชการ
ในบึงบประมาณ ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และนางรำไพ สิริมนกุล ทำให้บุคคลทั้งสองได้รับ
บำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่ากรณีเป็นความผิดวินัย
อย่างร้ายแรง จึงมีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
มีคำสั่ง ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนการต่อหรือขยายอายุราชการให้แก่
ผู้ฟ้องคดีและนางรำไพ สิริมนกุล ดำเนินการโดยสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ถูกต้อง
ตามกฎหมาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนดทุกประการ โดยที่
พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๒๓ วรรคสอง และวรรคสาม
กำหนดให้อธิการบดีจะพ้นจากตำแหน่งด้วยเหตุต่างๆ แต่มิใช่เหตุเพราะเกษียณอายุ
ราชการ ดังนั้น การดำรงตำแหน่งอธิการบดีของผู้ฟ้องคดีหลังจากเกษียณอายุราชการ
ก็สามารถทำได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยืนยันว่าสามารถดำรง
ตำแหน่งได้ การที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงสรรหาผู้ฟ้องคดีให้ทำหน้าที่อธิการบดี

/และต่อมา...

และต่อมาได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี อีกวาระหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖ ถึงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๐ ขณะนั้น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่ใช้บังคับอยู่ มาตรา ๑๙ มิได้ห้ามข้าราชการพลเรือนในสถาบันการศึกษาที่ได้รับการต่ออายุราชการ ดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทบริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่น ที่ ก.พ.อ. กำหนด แต่ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๙ ในฉบับ พ.ศ. ๒๕๔๗ และบัญญัติใหม่ ให้มีข้อห้าม ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่มีผลย้อนหลังและผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากตำแหน่ง อธิการบดีไปแล้วเป็นเวลาพิเศษ จึงไม่มีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะเห็นว่าการต่อหรือขยาย อายุราชการและดำรงตำแหน่งอธิการบดีในเวลาเดียวกันเป็นการเอื้อประโยชน์แก่กัน โดยมีขอบในการเข้าสู่ตำแหน่งของอธิการบดี ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดคุณสมบัติของผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีไว้ชัดเจน และข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงกำหนดถึงการได้มาซึ่งอธิการบดีต้องดำเนินการสรรหา จึงมีผลทำให้ผู้ที่จะเป็นอธิการบดีไม่อยู่ในบังคับว่าต้องเป็นข้าราชการในมหาวิทยาลัย รามคำแหงหรือเป็นข้าราชการที่เกษียณอายุแล้ว และในอดีตเคยมีการสรรหาและมี พระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกำธร พันธุลาภ ซึ่งเป็นบุคคลภายนอก และเกษียณอายุราชการแล้วเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนั้น การปฏิบัติหน้าที่ ของผู้ฟ้องคดีหลังจากเกษียณอายุหลังปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นการกระทำโดยชอบด้วย กฎหมาย

สำหรับคำตอบแทนตำแหน่งอธิการบดีมิใช่เงินเดือน แต่เป็นคำตอบแทน ตามพระราชกฤษฎีกาการได้เงินประจำตำแหน่งของข้าราชการซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ จากสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใด ให้เห็นว่าการต่อหรือขยายอายุราชการของผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นไปตามกฎหมาย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงว่าผู้ฟ้องคดี ขาดคุณสมบัติในการต่อหรือขยายอายุราชการ การต่อหรือขยายอายุราชการให้แก่ ผู้ฟ้องคดีมิได้ทำเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีสามารถดำรงตำแหน่งอธิการบดีต่อไปได้หลังจาก เกษียณอายุราชการแต่อย่างใด แต่เหตุที่ต่ออายุราชการให้ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากมหาวิทยาลัย รามคำแหงต้องการอาจารย์สอนนักศึกษาและทำวิจัยเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัย รามคำแหง และหลังจากผู้ฟ้องคดีได้รับการต่ออายุราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือเวียน

/ถึงมหาวิทยาลัย...

ถึงมหาวิทยาลัยรามคำแหง แจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าไม่สามารถดำรงตำแหน่งผู้บริหารได้ ผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่าการต่ออายุหรือขยายอายุราชการเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย และหลังจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับหนังสือเวียนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ยกเลิกการขยายอายุราชการของผู้ฟ้องคดีและนางรำไพ สิริมนกุล เพื่อขจัดปัญหาข้อโต้แย้ง จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินที่เป็นผลมาจากการขยายอายุราชการคืนมหาวิทยาลัยทั้งหมดทันที การสรรหาและแต่งตั้งอธิการบดีและการต่อหรือขยายอายุราชการกระทำโดยสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้ดำเนินการโดยลำพัง หากแต่ดำเนินการโดยคณะกรรมการสภาและบุคคลที่เกี่ยวข้องนับร้อยคน นับตั้งแต่คณะนิติศาสตร์ต้องการอาจารย์สอนและทำวิจัย อนุกรรมการสามัญประจำมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้พิจารณาข้อกฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ จนถึงสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงผู้ใช้ดุลพินิจสุดท้ายก็เห็นชอบก่อนนำเสนอเพื่อโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ในสำนวนการสอบสวนไม่ปรากฏข้อเท็จจริงได้ว่าบุคคลและคณะบุคคลดังกล่าวกระทำการโดยมิชอบขัดต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับใดในแต่ละขั้นตอนที่นำเสนอหรือมติที่ประชุมของคณะกรรมการดำเนินการสรรหา อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดทำให้เข้าใจหรือเชื่อว่าเป็นการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ฟ้องคดีให้ได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวกที่ถูกชี้มูลความผิด เป็นการกระทำโดยสุจริต โดยเปิดเผย เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนด ตามหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนมาก ที่ ศธ. ๐๕๐๙/ว.๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ในสำนวนการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีทุจริตพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีไม่มีเหตุจงใจหรือมีเจตนาทุจริตหรือประพฤติมิชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษโดยอาศัยคำชี้มูลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพียงอย่างเดียว โดยไม่พิจารณาเนื้อหาสาระในสำนวนสอบสวน คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถ้าหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเนื้อหาสาระในสำนวนสอบสวนแล้วจะเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏชัดเจนว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการอายุครบ ๖๐ ปี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ การกระทำทางวินัยเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๐ และ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการอันมิใช่เพราะเหตุตาย อาจถูกดำเนินการทางวินัยเพราะมีการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนพ้นจากราชการได้ แต่ต้องดำเนินการ

/ทางวินัย...

ทางวินัยภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พ้นจากราชการ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในข้อบังคับที่ออกตามมาตรา ๑๗ การดำเนินการกล่าวหาและไต่สวนของคณะกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิใช่ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี จึงถือไม่ได้ว่าผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามประกาศของ ก.พ.อ. เรื่อง มาตรฐานการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งพ้นจากราชการไปแล้วอันมิใช่เพราะเหตุตาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีดำเนินการส่งลงโทษแก่ผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นการดำเนินการทางวินัยเกินกว่า ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ เพราะอายุครบ ๖๐ ปี คำสั่งลงโทษดังกล่าวจึงขัดกับมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีขอถือเอาคำวินิจฉัยของอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งสองคณะที่อยู่ในสำนวนการสอบสวนทั้งสองเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดี และจากสำนวนการสอบสวนปรากฏชัดว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือ ที่ ปช.๐๐๑๓/๘๗๖๔ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือแล้วปล่อยเวลาล่วงเลยถึง ๓ ปี ๓ เดือน จนกระทั่งวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงมีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี การสั่งลงโทษทางวินัยมิได้เป็นไปตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ คำสั่งลงโทษทางวินัยจึงเป็นคำสั่งที่ขัดต่อกฎหมาย และตามที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันองค์กรต่าง ๆ รวมทั้งองค์กรผู้พิจารณาอุทธรณ์ต้องปฏิบัติซึ่งองค์กรพิจารณาอุทธรณ์ในที่นี้หมายถึง ก.พ.อ. กรณีการกระทำผิดฐานทุจริตต่อตำแหน่งราชการ คณะรัฐมนตรีในคราวประชุม เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ มีมติแนวทางลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงกรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการควรไล่่ออกจากราชการ ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร.๐๒๐๕/ว.๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ายังคงคลาดเคลื่อนต่อเหตุผลทางกฎหมาย แม้ว่าสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นองค์กรอิสระก็ตาม แต่อยู่ในฝ่ายบริหาร มิใช่ฝ่ายตุลาการ การชี้มูลเป็นเพียงความเห็นว่ามีคามผิดทางวินัยการที่ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาลงโทษต้องคำนึงถึงหลักกฎหมายเบื้องต้นว่าคำชี้มูลถูกต้องตามกฎหมาย หรือมีความถูกต้องยุติธรรม หรือมีความเที่ยงธรรมหรือไม่ แม้กฎหมายจะกำหนดว่าสำนวนการสอบสวนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนสอบสวน

/ของคณะกรรมการ...

ของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ตาม แต่การชี้มูลต้องถูกต้องชอบด้วยเหตุผล ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

ส่วนคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กำหนดให้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ ต่อ ก.พ.อ. ได้ตามกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง การที่กฎหมายกำหนดให้ อุทธรณ์ได้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงว่าการชี้มูลไม่ชอบด้วยเหตุผลทั้งข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายอย่างไร ดังนั้น ก.พ.อ. จะต้องพิจารณาว่าการสอบสวนทางวินัยนั้น ชอบด้วยเหตุผลและข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเพียงใด หากจำเป็นต้องเอาเฉพาะการชี้มูล ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างว่าต้องปฏิบัติตาม คำชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะผูกพัน ก.พ.อ. ก็แต่เฉพาะการชี้มูลที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น การชี้มูลที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่อาจผูกพัน ก.พ.อ. ให้ต้องออกคำสั่งเช่นนั้น ดังนั้น ในการพิจารณาอุทธรณ์ของ ก.พ.อ. ต้องทำตามหลักการและมีเหตุผลชัดเจนว่าการกระทำเป็นความผิดทางวินัย อย่างไรแรงอย่างไร มิฉะนั้น จะเป็นการคุกคามสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลดังข้อสังเกตของ ก.พ.อ. ให้ไว้ และตามที่ ก.พ.อ. เห็นว่าการกระทำ ความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อตำแหน่ง หน้าที่ราชการนั้น คณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ว่า ควรลงโทษไล่ออกจาก ราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า มติดังกล่าวใช้คำว่า “ควรไล่ออก” มิได้ใช้คำว่า “ต้องไล่ออก” เป็นเพียงแนวทางการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจใช้ดุลพินิจเท่านั้น ในการพิจารณาถึงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในการกระทำของผู้ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากการออกคำสั่งในเรื่องนี้ เป็นอำนาจของ ก.พ.อ. มิใช่มติของคณะรัฐมนตรี การที่ ก.พ.อ. มิได้ใช้ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายในสำนวนการสอบสวนมาพิจารณาเกี่ยวกับ คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงเป็นความเห็นที่ขัดต่อกฎหมาย ตามที่ ก.พ.อ. ให้ข้อสังเกต ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี มีความเห็นโดยสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีกับคณะไม่มีความผิดตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก.พ.อ. ก็ชอบที่จะแก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกตามคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ เป็นคำสั่ง ปลดออกได้ แต่ ก.พ.อ. และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หาได้ทำไม่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฝ่ายเสียงข้างมากชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า เป็นความผิดทางวินัยอย่างไรแรง โดยปราศจากข้อเท็จจริงที่บ่งชี้ว่าผู้ฟ้องคดีทำการโดยทุจริตหรือมีมูลเหตุจงใจหรือประพฤติ มิชอบแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ การพิจารณาหรือชี้มูลว่าผู้ใดมีความผิดทางวินัย

/ร้ายแรง...

ร้ายแรง อันเป็นการคุกคามเสรีภาพของผู้ฟ้องคดีเป็นผลต่อเนื่องให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ

ศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไว้พิจารณา และมีคำสั่งเรียกให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เข้ามาเป็น คู่กรณีฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีโดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า มูลเหตุอันเป็นที่มาของการมีคำสั่งสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษ ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ฟ้องคดี ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัดคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในฐานะอธิการบดี นายคิม ไชยแสนสุข ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๑๐ สังกัด คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง และนายเฉลิมพล ศรีหงส์ ข้าราชการ พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๙ สังกัดคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ในฐานะรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย กรณีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือกระทำผิดต่อหน้าที่ราชการ ในการออกคำสั่ง ขยายระยะเวลาราชการให้กับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ สิริมนกุล รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีขอบ ทำให้บุคคลทั้งสอง ได้รับบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการดังกล่าว เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ ที่มีควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๓๙ วรรคสามและวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ การดำเนินการออกคำสั่ง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ นั้น เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ได้ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแก่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งการพิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถใช้ดุลพินิจลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงได้สองสถาน คือ ไล่ออกหรือปลดออก แล้วแต่กรณี และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวมีผลผูกพันองค์กรต่างๆ ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนระดับโทษไล่ออกจากราชการเหมาะสมหรือไม่ นั้น คณะรัฐมนตรีมีมติวางแนวทางการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ไล่ออกจากราชการสถานเดียวตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ภายหลังที่สำนักงาน ป.ป.ช. มีหนังสือถึงสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา แจ้งว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาให้พิจารณาโทษทางวินัย ยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสั่งลงโทษผู้ถูกชี้มูลตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระหว่างสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงาน ป.ป.ช. และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง หน่วยงานทั้งสามแห่งจึงมีหนังสือหารือซึ่งกันและกัน จากนั้นสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖ (๒.๑)/๑๐๘๕๕ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หารือการสั่งลงโทษวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเมื่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๐๙๐ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งผลการหารือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แม้จะเป็นการออกคำสั่งเมื่อพ้นระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องก็ตาม แต่กำหนดระยะเวลาดังกล่าวก็เป็นเพียงมาตรการเร่งรัดเท่านั้น ประกอบกับยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการสั่งลงโทษข้างต้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า สืบเนื่องจากมีผู้กล่าวหาร้องเรียนผู้ฟ้องคดีกับพวกต่อสำนักงาน ป.ป.ช. โดยมีบัตรสนเท่ห์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทุจริตอนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส

/คอนสตรัคชั่น...

คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งขณะยังมีได้ทำสัญญาจ้างมีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคาโดยมิได้ยกเลิกการประกวดราคา แต่กลับให้บริษัทดังกล่าวทำการเสนอราคาใหม่และทำสัญญาว่าจ้างตามรูปแบบที่แก้ไข โดยสำนักงาน ป.ป.ช. ได้รับเรื่องเมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๔๕ คำสั่งที่ ๒๘๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนและแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพิ่มเติมเพื่อไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีตามข้อกล่าวหาดังกล่าว คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนตามระเบียบโดยแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกกล่าวหาทราบตามวันที่รับทราบการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๔๗ และลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้าน คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาทั้งหมดแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีมูลเป็นความผิด จึงแจ้งข้อกล่าวหาและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด และสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา พร้อมรับบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา พร้อมพยานเอกสารเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาตามหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ และคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม พร้อมพยานเอกสารเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาตามหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และตามหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงประธานผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ในการเข้าร่วมพิจารณาวินิจฉัยเรื่องไต่สวนโดยอ้างว่ามีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีหลายประการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔-๖๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วมีมติว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามคำคัดค้านดังกล่าว จึงฟังไม่ได้ว่านายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณาสำนวนการไต่สวน เมื่อคณะกรรมการไต่สวนได้รวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงและจัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

/พิจารณาจาก...

พิจารณาจากพยานหลักฐาน คำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมพยานหลักฐานของผู้ฟ้องคดี ตามสำนวนการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวน ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลเป็นความผิดทางวินัยร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม และมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ ของกฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ และให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยและไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญา ประธานกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๘๗๖๓ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แจ้งให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๘๗๖๔ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี

นอกจากนี้ นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงกับพวก มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวก กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ร่วมกันออกคำสั่งขยายเวลา ราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกโดยมิชอบ เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่ง ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวน เพื่อดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีกล่าวหาดังกล่าว โดยคณะอนุกรรมการไต่สวนได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกกล่าวหาทราบ ตามบันทึกรับทราบการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนฉบับลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านอนุกรรมการไต่สวนแต่อย่างใด คณะอนุกรรมการไต่สวนได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงโดยรวมพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีมูล เป็นความผิด จึงแจ้งข้อกล่าวหาและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด และสิทธิ ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอด และทราบสิทธิในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ได้ลงลายมือชื่อรับทราบข้อกล่าวหา

/พร้อมรับ...

พร้อมรับบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา เมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจง
แก้ข้อกล่าวหาพร้อมพยานเอกสารเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา ตามหนังสือมหาวิทยาลัย
รามคำแหง ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/๔๖๓๙ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ และยังยื่นคำชี้แจง
แก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติม ตามหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ
ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมพร้อมพยานเอกสาร
เพื่อหักล้างข้อกล่าวหา ตามหนังสือมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ
ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒ เมื่อคณะอนุกรรมการไต่สวนได้รวบรวมพยานหลักฐาน
ทั้งปวงและทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้พิจารณา
ข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐาน อีกทั้งคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมพยานหลักฐานของ
ผู้ฟ้องคดีตามสำนวนการไต่สวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนดังกล่าว ในการประชุม
ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ และมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี
ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๓๙
วรรคสาม และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
พ.ศ. ๒๕๔๗ และมีมูลเป็นความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗
และให้ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัย
และไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี
ตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประธานกรรมการ ป.ป.ช.มีหนังสือสำนักงาน
ป.ป.ช. ลับ ด่วน ที่ ปช ๐๐๑๓/๕๘๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๓/๕๘๗๒
ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้อัยการสูงสุดดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕
ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทั้งสองเรื่อง
กล่าวหา

กรณีผู้ฟ้องคดีมีหนังสือคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. นั้น
ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเหตุคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี สองกรณีด้วยกัน กรณีแรกอ้างว่า
นางกุลยา วิวิตเสวี ภริยาของนายวิชัย เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่พอใจ
ผู้ฟ้องคดี เมื่อมีคดีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงหรือผู้บริหารมหาวิทยาลัยถูกฟ้องก็จะไป
รวมกลุ่มกับฝ่ายที่ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหง นางกุลยาเคยร้องเรียนมหาวิทยาลัย

/รามคำแหง...

รามคำแหง เรื่องการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัย และนางกุลยาเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริหารมหาวิทยาลัยอ้างว่าถูกดูหมิ่น และผู้บริหารมหาวิทยาลัยอีกหลายคนถูกฟ้องโดยกลุ่มบุคคลที่สนิทสนมกับนางกุลยา ทนายโจทก์ คดีดังกล่าวเป็นบุคคลคนเดียวกับทนายที่ว่าความให้นางกุลยามาก่อน และเมื่อเดือน เมษายน ๒๕๕๐ มีการเลือกตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการนับคะแนนนางกุลยา มีเหตุบาดหมางกับบุคคลที่สนับสนุนผู้เข้ารับการสรรหาซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับ ผู้เข้ารับการสรรหาที่นางกุลยาสนับสนุน แสดงว่านางกุลยามีทัศนคติที่ไม่พอใจผู้บริหาร ข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ผู้ฟ้องคดีอ้างไม่มีส่วนใดที่แสดงว่า นางกุลยา มีสาเหตุโกรธเคือง กับผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัว ในบรรดาข้อเท็จจริงที่อ้างมา มีอยู่กรณีเดียวที่เกี่ยวกับ ผู้ฟ้องคดีเป็นส่วนตัว คือ ที่อ้างว่านางกุลยาไปฟังคำพิพากษาคดีอาญาที่ผู้ฟ้องคดี และผู้บริหารมหาวิทยาลัยคนอื่นถูกฟ้อง ซึ่งสำหรับข้ออ้างนี้เห็นได้ว่าในฐานะประชาชน โดยทั่วไป นางกุลยาย่อมกระทำได้และไม่เป็นข้อบ่งชี้ว่านางกุลยา มีสาเหตุโกรธเคือง กับผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นจำเลยคนหนึ่งในคดีนี้ ส่วนกรณีอื่นๆ ล้วนเป็นเรื่องระหว่างนางกุลยา กับผู้บริหารคนอื่น ไม่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี ดังเช่นการร้องเรียนตามหนังสือสำนักนายกรัฐมนตรี้ ที่ นร อ.๑๐๗/๒๕๔๘ นางกุลยาร้องขอต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ให้คณะนิติศาสตร์ศึกษาศาสตร์เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือนอาจารย์ ของคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งไม่เกี่ยวกับผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะกรณีการเลือกตั้งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ผู้ฟ้องคดีอ้างก็เกิดขึ้นหลังจากผู้ฟ้องคดีพ้นตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหงไปแล้ว จึงไม่มีสาเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องดำเนินการไต่สวน พยานหลักฐาน กรณีที่สอง อ้างว่านายปรีชา กสิวิเศษ ซึ่ง เป็นเลขานุการของนายวิชัย วิวิตเสวี โดยนายปรีชาเคยกล่าวถึงผู้ฟ้องคดีว่ากลั่นแกล้งตนและอ้างว่าเมื่อผู้ฟ้องคดี ได้รับการโปรดเกล้าฯ ให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายปรีชาได้ไปที่อาคาร รัฐสภาและแสดงตนคัดค้านผู้ฟ้องคดี นั้น นายปรีชาเป็นเลขานุการของนายวิชัย มีหน้าที่ ช่วยงานธุรการและไม่มีความสัมพันธ์กับนายวิชัยเป็นส่วนตัว การที่นายปรีชาทำงาน ร่วมกับนายวิชัยในฐานะนี้ ทัศนคติของนายปรีชาที่มีต่อผู้ฟ้องคดีจะเป็นอย่างไร เป็นเรื่องระหว่างนายปรีชากับผู้ฟ้องคดีและไม่ใช่ว่าเหตุที่จะทำให้นายวิชัยโกรธเคือง ผู้ฟ้องคดี หรือแม้แต่จะทำให้ นายวิชัยมีทัศนคติต่อผู้ฟ้องคดีเป็นอย่างไรก็ตาม ทัศนคติของนายปรีชา ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับนายปรีชาที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาไม่ได้แสดงว่า นายวิชัยมีเหตุโกรธเคืองผู้ฟ้องคดีเป็นการส่วนตัว ดังนั้น การประชุมและลงมติของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ วาระที่ ๔.๑๘ จึงไม่ขัดต่อกฎหมายและระเบียบ ส่วนที่นายวิชัยทำบันทึกความเห็นต่อที่ประชุม เป็นข้อสังเกตเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติ นายวิชัยไม่ต้องห้ามมิให้เข้าประชุมแล้ว นายวิชัยยอมเข้าประชุมและเสนอความเห็นได้และในการเสนอความเห็นดังกล่าว นายวิชัยยอมใช้วิธีนำเสนอรูปแบบต่าง ๆ ได้ บันทึกความเห็นของนายวิชัยจึงไม่ทำให้ การประชุมและการลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งนี้ไม่สมบูรณ์แต่ประการใด

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่าอาคารเรียนรวมปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นอาคาร ที่ประกอบด้วยอาคาร ๒ หลัง หลังหนึ่งเป็นอาคารสูง ๑๗ ชั้น และอีกหลังหนึ่ง เป็นอาคารสูง ๗ ชั้น อาคารทั้งสองหลังมีพื้นที่ต่อเนื่องกัน การเปลี่ยนแปลงเป็นการ เปลี่ยนเฉพาะแบบแปลนภายในอาคาร ๗ ชั้น โดยเปลี่ยนจากห้องพักเป็นห้องเรียน ส่วนโครงสร้างและรูปแบบภายนอกไม่ได้เปลี่ยน และถึงแม้เปลี่ยนแบบแล้วก็ยังคง ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเช่นเดิม จึงมิใช่เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ นั้น ปัญหา นี้ อยู่ที่ว่า เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับแจ้งจากสำนักงานงบประมาณว่าสำนักงานงบประมาณ ไม่อนุมัติรูปแบบในส่วนของอาคารสูง ๗ ชั้น ที่ก่อสร้างเป็นห้องพัก ซึ่งเป็นรูปแบบที่มี การประกวดราคาและบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เป็นผู้เสนอราคาต่ำสุด ทำให้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงต้องเปลี่ยนแปลงรายการจากห้องพักเป็นห้องเรียนและอื่นๆ และเปลี่ยนความสูงจาก ๗ ชั้น เป็น ๘ ชั้น จะถือว่าการเปลี่ยนแปลงรายการดังกล่าว เป็นการ “เปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสาร ประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน” ที่ผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าส่วนราชการต้องพิจารณาสั่งยกเลิกการประกวดราคาหรือไม่ ตามระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ ไม่เกี่ยวกับความมั่นคง ของอาคาร แต่เป็นเรื่องของการแข่งขันราคากันอย่างเป็นธรรมในระหว่างผู้เสนอราคา ด้วยกัน เพื่อที่ทางราชการจะสามารถจัดซื้อจัดจ้างได้ในราคาที่ เป็นประโยชน์แก่ทางราชการ มากที่สุด ดังนั้น ข้อที่ว่า การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการเปลี่ยนโครงสร้างหรือยังใช้ โครงสร้างอาคารเดิม จึงไม่ใช่ข้อสำคัญ ข้อสำคัญคือจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ราคาต่ำสุดที่ผู้เข้าเสนอราคาเสนอมาในการประกวดราคายังสามารถนำไปปรับลด หรือปรับเพิ่มเป็นราคาสำหรับรายการที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ หรือว่าต้องคำนวณราคาใหม่

/ดังที่...

ดังที่คณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุ (กพพ.) มีหนังสือตอบข้อหารือ ตามหนังสือ
สำนักนายกรัฐมนตรี ที่ นร (กพพ.) ๑๓๐๔/๓๖๖๑ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๐

สำหรับการแก้ไขแบบแปลนในกรณีนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงรายละเอียด
จนไม่อาจนำราคาต่ำสุด ที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอไว้ไปปรับลด
หรือปรับเพิ่มเป็นราคาสำหรับแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงได้ การกำหนดราคาอาคาร
ตามแบบแปลนที่เปลี่ยนแปลงนี้ ต้องกำหนดโดยคำนวณราคาใหม่เท่านั้น การแก้ไข
แบบแปลนในกรณีนี้จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้
ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน
กล่าวคือ ราคาที่ผู้ฟ้องคดีอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด จำนวน
๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท มิใช่ราคาที่ไต่จากการแข่งขันกันอย่างเป็นธรรม แต่เป็นราคา
ที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอโดยคำนวณเอาเองตามความพอใจและปราศจาก
การแข่งขันอย่างหนึ่งอย่างใด และแม้ว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เคยเป็น
ผู้เสนอราคาต่ำสุด แต่เป็นราคาต่ำสุดสำหรับอาคารเรียนรวม ๒๕ ปี ตามรูปแบบ
ก่อนการแก้ไข ส่วนราคา ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด
เสนอใหม่มิใช่เป็นราคาที่ปรับลดหรือปรับเพิ่มจากราคาต่ำสุดที่ตนเคยเสนอไว้ การอนุมัติ
ว่าจ้างของผู้ฟ้องคดีจึงเสมือนหนึ่งเป็นการจัดซื้อจัดจ้างโดยวิธีตกลงราคานั้นเอง
การอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย
รามคำแหงและราชการ โดยไม่สามารถจัดซื้อจัดจ้างในราคาที่มีการแข่งขันกัน
อย่างเป็นธรรม และเพื่อให้บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้ประโยชน์โดยมิควรได้
อันได้แก่การไต่งานก่อสร้างมูลค่า ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท จากทางราชการ โดยไม่ต้อง
ประกวดราคา

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้เข้าประกวดราคาอีกรายหนึ่ง คือ บริษัท เกษมกิจ
คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ได้โต้แย้งการอนุมัติการว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด
อีกทั้งหากผู้ฟ้องคดีไม่อนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด แล้ว เงินงบประมาณ
ก็จะตกเป็นพับไป อันจะเสียหายแก่มหาวิทยาลัย นั้น การอนุมัติของสำนักงบประมาณ
ตามหนังสือสำนักงบประมาณ ที่ นร ๐๗๐๖/๐๕๗๒๒ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๖
เป็นการอนุมัติให้ใช้งบประมาณข้ามปีและอนุมัติเงินค่าก่อสร้างภายในวงเงิน
๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น สำนักงบประมาณมิได้อนุมัติให้มีการว่าจ้างบริษัท ทอรัส
คอนสตรัคชั่น จำกัด โดยไม่ต้องมีการประกวดราคาใหม่แต่อย่างใด อนึ่ง วัตถุประสงค์

/ของการ...

ของการประกวดราคา คือ เพื่อให้ทางราชการสามารถจัดซื้อจัดจ้างได้ในราคาที่มีการแข่งขันอย่างเป็นธรรม มิใช่เพื่อประโยชน์ของผู้เข้าเสนอราคาคณะอื่น การที่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่โต้แย้ง จึงไม่ใช่ข้อสำคัญ อีกทั้งข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเกรงว่า การประกวดราคาจะกระทำไม่ทันและเป็นเหตุให้เงินงบประมาณตกเป็นพับก็เป็นข้ออ้างที่ไม่อาจยกขึ้นมาใช้ได้

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ขยายเวลาราชการ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นมิได้ห้ามมิให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่ได้รับการต่ออายุราชการดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทบริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ข้อห้ามดังกล่าวเพิกถอนเมื่อมีการยกเลิกข้อความเดิมและบัญญัติ ข้อห้ามใหม่ซึ่งไม่มีผลย้อนหลัง การปฏิบัติหน้าที่อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ของผู้ฟ้องคดี แม้การดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหาร จะพึงบัญญัติในมาตรา ๑๘ วรรคสอง ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖ โดยใน มาตรา ๑๘ วรรคสองนี้ บัญญัติชัดเจนว่า ในระหว่างการต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่ง ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่ง หรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) หรืองานบริหารอื่น ตามที่ ก.พ.อ. กำหนดมิได้ แต่บทบัญญัติในมาตรา ๑๘ วรรคสอง ตามที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้ เป็นเรื่องข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรา ๑๘ (๑) ที่ได้รับการ ต่อเวลาราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไป ตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ซึ่งมาตรา ๑๘ วรรคสอง นี้ ห้ามมิให้ข้าราชการที่ได้รับการต่อเวลาราชการโดยชอบแล้ว เหล่านี้ไปดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) และงานบริหารอื่น ตามที่ ก.พ.อ. กำหนด ส่วนประเภทของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต่อเวลาราชการหรือความมุ่งหมายของการต่อเวลาราชการคงเป็นไปตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง คือ จะมีการต่อเวลาราชการได้เฉพาะข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

/ที่ท่า...

ที่ทำหน้าที่สอนและวิจัย หรือทำหน้าที่วิจัยโดยเฉพาะ ตามมาตรา ๑๘ (ก) เท่านั้น ส่วนข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาประเภทผู้บริหารตามมาตรา ๑๘ (ข) ไม่อาจต่อเวลาราชการให้ได้ แม้ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายໂໝືດ อินทวงศ์ จะมีตำแหน่งทางวิชาการโดยเป็นรองศาสตราจารย์ แต่เมื่อได้รับแต่งตั้งเป็นอธิการบดี และรองอธิการบดีแล้ว ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายໂໝືດ อินทวงศ์ ย่อมมีสถานะเป็นผู้ไปดำรงตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๒๖ และตราบไต่ที่ยังไม่กลับไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งเดิม ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ และนายໂໝືດ ก็ยังเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมาตรา ๑๘ (ข) ที่ไม่มีคุณสมบัติจะต่อเวลาราชการได้อยู่ และการมีคำสั่งยกเลิกการขยายเวลาราชการให้แก่ตนเอง นางรำไพ และนายໂໝືດ เป็นการมีคำสั่งตามบันทึกข้อความของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๙ เรื่อง การขยายเวลาราชการของรองศาสตราจารย์ รังสรรค์ แสงสุข ที่ให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี จึงไม่ได้กระทำโดยสุจริตดังที่อ้าง

กรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ อันเป็นเวลาเกินกว่าหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ เพราะอายุครบหกสิบปี จึงไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๕๓ นั้น มาตรา ๕๓ เป็นการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาโดยผู้บังคับบัญชาทั่วไป สำหรับข้าราชการที่ถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า กระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ย่อมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และเมื่อ ข้อกล่าวหาใดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่ามีมูลความผิดแล้ว พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๑ (๑) และมาตรา ๙๒ บัญญัติให้ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีก การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่เป็นการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาทั่วไป แต่เป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายพิเศษ จึงไม่อยู่ในข้อบังคับของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

พ.ศ. ๒๕๔๗ และบทบัญญัติมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวเป็นบทแห่งรัศมีให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติตามมาตรา ๙๒ โดยมีบทบัญญัติสำหรับว่า หากผู้บังคับบัญชาละเลยไม่ดำเนินการตามมาตรา ๙๓ นี้ ให้ถือว่าผู้บังคับบัญชามีความผิดวินัย โดยไม่มีบทกำหนดให้คำสั่งที่ผู้บังคับบัญชาได้ออกล่าช้าไปเสียผลแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

การรับฟังข้อเท็จจริง ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ว่า ข้อเท็จจริงไปในทางหนึ่งทางใดย่อมเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยแท้ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังข้อเท็จจริงผิดกฎหมาย เช่น ฟังข้อเท็จจริงนอกสำนวน หรือไม่สุจริต มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งโดยอาศัยมติดังกล่าวจึงมีอาจถือว่าเป็นการกระทำที่มีชอบอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามบทบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า ศาลปกครองกลางมีอาจรับฟังข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีส่วนนี้และศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจของศาลปกครองดังกล่าวไม่รวมถึงการใช้ดุลพินิจวินิจฉัยชี้ขาดข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองไม่อาจเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสองของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และผู้ฟ้องคดีไม่อาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เพราะการดำเนินการทางวินัยกรณีเช่นนี้เป็นคนละกรณีกับการดำเนินการทางวินัยโดยผู้บังคับบัญชาโดยทั่วไป กล่าวคือเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาและและผู้ฟ้องคดีมีสิทธิ

/อุทธรณ์...

อุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยให้ยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นได้อีก แม้ว่าคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้ขอให้ศาลปกครองกลางเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่หากศาลวินิจฉัยเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมมีผลเช่นเดียวกับการเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผลให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใช้บังคับมิได้อีกต่อไป จึงกระทบโดยตรงต่อประสิทธิภาพในการดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตลอดจนมาตรการการเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้อำนาจไว้ ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ เรื่อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญอันเป็นการสอดคล้องกับบทบัญญัติในมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ อีกทั้งการวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มิใช่การใช้อำนาจทางปกครองแต่ประการใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คดีจึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองกลางที่จะรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยมิได้ตรวจดูสำนวนไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าดำเนินการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้าน นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ว่ามีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่ามิได้เป็นไปตามคำคัดค้าน โดยมิได้ให้เหตุผลว่าอย่างไร เพื่อผู้ฟ้องคดีจะได้นำเหตุผลมาพิสูจน์ และมีได้แจ้งผลการพิจารณาการคัดค้านนายวิชัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ทั้งยังนำเอาข้อเสนอแนะของนายวิชัยซึ่งมิใช่ข้อเท็จจริงในการไต่สวนมาเป็นแนวทางในการชี้มูลความผิด การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงขัดต่อกฎหมาย ดังนั้น หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ใช้ดุลพินิจ...

ใช้ดุลพินิจพิจารณาสำนวนไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ต้องแก้แล้ว จะต้องมีคำสั่งไม่ลงโทษผู้ฟ้องคดี

กรณีเกี่ยวกับการคัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. และการพิจารณาข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หากเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายและเหตุผลแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลปกครองสูงสุด ได้วินิจฉัยไว้ในคดีหมายเลขดำที่ อ.๓๙๘/๒๕๔๙ คดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๐๕/๒๕๕๑ และที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กล่าวอ้างว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๔๖ วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ วินิจฉัยว่า องค์กรที่มีอำนาจพิจารณาไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดทางวินัยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้วเป็นประการอื่น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อวินิจฉัยดังกล่าว เป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ เป็นการวินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่สอบสวนทางวินัยเป็นอำนาจทางปกครอง ถ้าหากให้ถือเป็นข้อยุติในการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ทางปกครองใช้อำนาจตุลาการอันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องลงโทษตามข้อชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็สามารถพิจารณาโทษปลดออกได้มีจำเป็นต้องลงโทษไล่ออก เพราะข้อชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่ามีความผิดอย่างร้ายแรง มิได้วินิจฉัยว่าให้ลงโทษฐานไล่ออกแต่อย่างเดียวและกรณีนี้ที่คณะอนุกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่า การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโมษิต อินทวงศ์ ขณะนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า การขยายเวลาราชการให้กับผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารไม่ได้ จึงทำให้มีปัญหาในทางปฏิบัติซึ่งก็เกิดกับมหาวิทยาลัยอื่นเช่นกัน และเมื่อมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา มหาวิทยาลัยรามคำแหงก็มีคำสั่งยกเลิกการขยายเวลาราชการของบุคคลทั้งสาม และบุคคลทั้งสามก็คืนเงินให้กับมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว แม้ปรากฏภายหลังว่าคำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็หาทำให้ผู้ออกคำสั่งกระทำความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแต่อย่างใด เนื่องจากขาดเจตนาในการกระทำความผิด

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า แม้คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จะออกเมื่อพ้นระยะเวลาสามสิบวันนับแต่วันรับเรื่อง ตามมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่กำหนดระยะเวลาดังกล่าว

/เป็นเพียง...

เป็นเพียงมาตรการเร่งรัดเท่านั้น เป็นความเข้าใจเอาเองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่ากำหนดระยะเวลาดังกล่าวเป็นเพียงมาตรการเร่งรัด เป็นการใช้อำนาจโดยไม่สุจริต ส่วนข้ออ้างที่ว่า ยังมีความเห็นทางกฎหมายที่แตกต่างกันเกี่ยวกับการลงโทษ นั้น เป็นการดำเนินการไม่ถูกต้องของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ส่งเรื่องไปยังผู้ที่มีอำนาจสั่งลงโทษ กฎหมายมิได้เปิดโอกาสหรือกำหนดให้ทำการหารือแต่อย่างใด จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริตและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และการปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พยายามหลีกเลี่ยงข้อกฎหมายโดยละเว้นการที่จะต้องใช้อุดมคติพิจารณา อ้างแต่ว่าเป็นมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงต้องปฏิบัติตาม อาทิเช่น กรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาตามที่กฎหมายบัญญัติในมติชี้มูล การอ้างตามคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๓ กับระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๘ ข้อ ๑๕ เกี่ยวกับการกำหนดระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกำหนด ได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ คำวินิจฉัยที่ ๑๕/๒๕๕๓ วินิจฉัยว่า กำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้ ผู้รับคำสั่งจะต้องปฏิบัติภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้โดยไม่สามารถขยายออกได้ เว้นแต่มีกฎหมายยกเว้นไว้ เมื่อมีเหตุจำเป็น ฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีคำสั่งภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับคำชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่มีชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมยืนยันตามคำให้การเดิม

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงมติชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่งรายงานเอกสารและความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อศาล อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า รายงานเอกสารและความเห็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ส่งให้ไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้อัยการสูงสุดได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบเพื่อดำเนินการต่อไป ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และอัยการสูงสุดตั้งคณะทำงานขึ้นโดยมีผู้แทนจากแต่ละฝ่ายเท่ากัน เพื่อดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ ปราบกฏว่าคณะทำงานไม่อาจหาข้อยุติเกี่ยวกับการดำเนินการฟ้องคดีได้ อัยการสูงสุดจึงส่งเรื่องคืนประธานกรรมการ ป.ป.ช. ตามนัยมาตรา ๙๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกัน

/และปราบปราม...

และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ตามหนังสือ อส.๐๐๑๖.๑/๓๒๖ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๕ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า การลงมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า กระทำผิดวินัยร้ายแรงและมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ นั้น ไม่บริบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีได้

ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติเกี่ยวกับการต่อเวลาราชการให้ผู้ฟ้องคดี คณะอนุกรรมการไต่สวนของ ป.ป.ช. และอนุกรรมการเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ พิจารณาแล้วมีความเห็นโดยสรุปว่า การดำเนินการต่อเวลาราชการ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้ดำเนินการโดยลำพัง หากแต่ได้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามที่ ก.พ.อ. กำหนด ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ต่วนมาก ที่ ศธ ๐๕๐๙.๕/ว ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยสภามหาวิทยาลัย รามคำแหงมีมติเห็นชอบ และในเวลาต่อมา เมื่อความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาว่าผู้ได้รับต่ออายุราชการไม่สามารถดำรงตำแหน่งบริหารได้ มหาวิทยาลัย รามคำแหงก็มีคำสั่งยกเลิกการต่ออายุของผู้ฟ้องคดีทันที พฤติกรรมดังกล่าวเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกไม่มีมูลเหตุจงใจหรือประพฤตินิยมชอบเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้ แต่อย่างใด ซึ่งการกระทำ ความผิดฐานปฏิบัติหรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ต้องคำนึงถึงความชัดเจนแน่นอนของกฎหมาย มิฉะนั้นแล้วก็จะเป็นการคุกคาม สิทธิเสรีภาพของบุคคลได้ และการทำความผิดฐานนี้จะต้องเป็นการกระทำที่มีมูลเหตุ จงใจอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดหรือโดยทุจริต แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงที่ชี้ให้เห็นเป็นเช่นนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงมติชี้มูลความผิด ในกรณีต่ออายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดร้ายแรงเป็นการลงมติเพื่อเอาผิด กับผู้ฟ้องคดีโดยมิได้ปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมาย ในการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตั้งข้อกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดเรื่องการต่ออายุราชการ แต่ลงมติว่าไม่ผิดกฎหมาย เพราะกฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นการผิดกฎหมาย กฎหมายบัญญัติเพิ่มเติมภายหลัง จากมีการต่ออายุราชการแล้ว เมื่อเห็นว่าไม่ผิดตามข้อกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหาจึงควร ที่จะยุติลงแต่เพียงนั้น แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับพิจารณาเพิ่มเติมว่าหลังจากยกเลิก การต่ออายุราชการแล้ว มหาวิทยาลัยได้จ้างผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างตามระเบียบขั้นตอน ของมหาวิทยาลัยว่าเป็นการกระทำโดยทุจริต การชี้มูลว่าการกระทำการทุจริตในการจ้าง ผู้ฟ้องคดีเป็นลูกจ้างของมหาวิทยาลัยนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยมีการตั้งข้อกล่าวหา และไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสชี้แจง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลประเด็นนี้

/โดยไม่ได้...

โดยไม่ได้มีการไต่สวน ตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การชี้มูลข้อหานี้จึงมิชอบด้วยกฎหมาย

การจ้างเหมาสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำโดยลำพังแต่ผู้เดียว หากแต่จัดซื้อจัดจ้างโดยมีคณะกรรมการผู้มีหน้าที่เป็นผู้อำนวยการเมื่อได้ข้อยุติในการตกลงจัดซื้อจัดจ้างกับผู้รับเหมาก่อสร้างเป็นประการใดแล้ว จึงนำเสนอผู้ฟ้องคดีขณะนั้นดำรงตำแหน่งอธิการบดี ลงนามในสัญญาในฐานะผู้กระทำการแทนมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีมิได้ทำหน้าที่จัดซื้อจัดจ้างแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเป็นหัวหน้าส่วนราชการตามระเบียบพัสดุ มิใช่บุคคลใดที่มีหน้าที่จัดซื้อจัดจ้างตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๑ เกี่ยวกับการพิจารณาโทษที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษข้าราชการที่กระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้มีมาตรฐานที่แน่นอน แต่ขึ้นอยู่กับความพอใจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวคือ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งที่ ๒๕๒๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง ลงโทษปลดออกจากราชการ สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือ ลับที่ ปช. ๐๐๑๔/๕๖๓๔ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ แจ้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่า นายสุวิทย์ วันยางค์กุล ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป กองวิทยาการ เขตบางนา สำนักอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตำแหน่งเลขที่ ๑๕๖๑ กระทำผิดวินัยไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กระทำผิดวินัยร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ ของกฎทบทวน ฉบับที่ ๒ (พ.ศ.๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ ก.บ.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหงในการประชุม ครั้งที่ ๓๓/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๓ พิจารณาแล้วลงมติให้ลงโทษไล่นายสุวิทย์ วันยางค์กุล ออกจากราชการ แต่เนื่องจากนายสุวิทย์ เป็นผู้ปฏิบัติงานมาด้วยดี เห็นสมควรลดหย่อนโทษจากลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ และได้แจ้งคำสั่งไปยังสำนักงาน ป.ป.ช. ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันออกคำสั่ง นับตั้งแต่มหาวิทยาลัยรามคำแหงสั่งลงโทษนายสุวิทย์ จนถึงปัจจุบัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้โต้แย้งว่าคำสั่งดังกล่าวขัดต่อมติ

/คณะรัฐมนตรี...

คณะรัฐมนตรีที่ประชุมเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แต่อย่างไร โดยเห็นชอบกับคำสั่ง ปลดออกของมหาวิทยาลัยรามคำแหง แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้กำหนดให้ ผู้บังคับบัญชาต้องลงโทษใส่ข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงออกจากราชการ แต่สถานเดียว ผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจให้ปลดออกจากราชการได้ สำหรับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการเป็นคำสั่งที่ไม่เป็นธรรม แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีรับราชการในมหาวิทยาลัยรามคำแหงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ปฏิบัติราชการด้วยความวิริยะอุตสาหะด้วยดีเต็มความสามารถจนได้รับสายสะพายชั้นสูงสุด เป็นครูบาอาจารย์มีลูกศิษย์มากมาย แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงมติชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงและกระทำความผิดตามประมวลกฎหมาย อาญาตามมาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ โดยไม่มีมูลความผิด เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับความอับอาย การชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดอาญาทั้งที่ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้สอนกฎหมายอาญาเป็นการติตราบาปให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตลอดจนการที่อัยการสูงสุด เห็นว่าสำนวนไต่สวนไม่สมบูรณ์พอที่จะฟ้องต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีได้ดำเนินการ ฟ้องร้องต่อศาลจนคดีขาดอายุความเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อศาลและสังคม

โดยที่คณะอนุกรรมการป.ป.ช. วินิจฉัยว่า การแก้ไขเปลี่ยนแปลงรูปแบบ รายละเอียดจากห้องปฏิบัติการโรงแรมเป็นห้องเรียน เป็นการแก้ไขเรื่องตกแต่งภายใน โดยใช้โครงสร้างเดิมรูปแบบเดิม มิใช่สาระสำคัญ ไม่เป็นการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่าง ผู้เสนอราคาด้วยกัน หัวหน้าหน่วยราชการสามารถทำได้ เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง เปลี่ยนแปลงห้องปฏิบัติการโรงแรมเป็นห้องเรียนแล้ว วัตถุประสงค์การใช้อาคาร มิได้เปลี่ยนไป ยังคงใช้เป็นสถานที่สำหรับการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยฯ อยู่เช่นเดิม สำนักงบประมาณพิจารณาการเปลี่ยนแปลงแล้วไม่ได้โต้แย้งให้มีการประกวดราคาใหม่ แต่อย่างไร อีกทั้งพิจารณาอนุมัติให้งบประมาณตามที่ขอ และส่งเรื่องไปยังกรมบัญชีกลาง เพื่อแบ่งงวดงานจ่ายค่าจ้าง กรมบัญชีกลางก็ไม่ได้โต้แย้งใดๆ ทั้งยังดำเนินการแบ่งงวดงาน ในการไต่สวนของคณะอนุกรรมการป.ป.ช. สำนักงบประมาณให้ถ้อยคำและมีหนังสือ ยืนยันว่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงสามารถทำได้ เป็นการชอบด้วยระเบียบพัสดุ ข้อ ๓๕ และจากการให้ถ้อยคำของ นางนิลบล เครือณพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ และบริหารทั่วไป สำนักงบประมาณ ต่อคณะอนุกรรมการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ยืนยันว่า การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการใช้สอยอาคารจากห้องปฏิบัติการ

/โรงแรม...

โรงแรมเป็นห้องประชุมและห้องเรียนนั้น มหาวิทยาลัยรามคำแหงสามารถทำได้ และเสนออนุมัติงบประมาณให้ทำสัญญาก่อนสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ มิฉะนั้น อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องรวมถึง ผู้ฟ้องคดีด้วยจะต้องมีความผิดทางวินัย ผู้ฟ้องคดีจึงต้องดำเนินการตามที่สำนักงบประมาณ สั่งมา หากผู้ฟ้องคดีเปิดทำการประกวดราคาใหม่ต้องขอออกแบบใหม่ สูญเสียค่าจ้าง ออกแบบที่จ่ายไปแล้วก็จะลวงเลยปีงบประมาณทำให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจะมีความผิดทางวินัย การวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมูลความผิด จึงไม่มีเหตุผลจะรับฟังว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ในการดำเนินการ ประกวดราคาการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การต่อรองราคาค่าก่อสร้างกับผู้ชนะ การประกวดราคาก็ดี ล้วนแต่ทำในรูปของคณะกรรมการทั้งสิ้น ไม่ปรากฏข้อเท็จจริง ในสำนวนสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการหรือเข้าไปมีส่วนได้เสีย หรือกระทำการโดยทุจริต เกี่ยวกับการเจรจาเปลี่ยนรูปแบบห้องปฏิบัติการโรงแรม เป็นห้องประชุมและห้องเรียนกรมโยธาธิการซึ่งเป็นผู้ควบคุมการออกแบบและอนุญาต ก่อสร้างไม่เคยโต้แย้งอย่างหนึ่งอย่างใด อีกทั้งยังอนุญาตให้ดำเนินการก่อสร้างอีกด้วย ประกอบกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการไต่สวนหรือสอบสวน ไม่ปรากฏว่ามีบุคคลใดเสียหาย หรือน่าจะเกิดความเสียหายจากการกระทำของผู้ฟ้องคดี ส่วนการขยายเวลาราชการ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย ในเวลาเดียวกันคณะผู้พิจารณา ขยายเวลาราชการไม่มีผู้ใดจะทราบล่วงหน้าว่าจะมีการแก้ไขในปีพุทธศักราช ๒๕๕๑ ตามคำวินิจฉัยของอนุกรรมการป.ป.ช. ได้ให้เหตุผลไว้ชัดเจนว่า การขยายเวลาราชการ ของผู้ฟ้องคดีมิได้ทำโดยทุจริตหรือเจตนาทำให้ทางราชการเสียหาย ไม่เป็นการขยายเวลา ราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือน เงินบำเหน็จบำนาญซ้ำซ้อนกับค่าตอบแทนตำแหน่ง ผู้บริหารแต่อย่างใด การขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นไปตาม กฎหมายทุกประการ แต่เมื่อมีพระราชบัญญัติฉบับใหม่ออกมาบังคับใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีก็ขอยกเลิกการขยายอายุราชการย้อนหลังไปตั้งแต่นั้นปี พ.ศ. ๒๕๔๗ และสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงก็อนุมัติ ซึ่งในกรณีนี้เห็นได้ว่า กฎหมายที่ตราออกมา ภายหลังที่มีการขยายเวลาราชการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ หาได้ผิดข้อบังคับของกฎหมาย หรือขัดต่อระเบียบใดๆ ไม่ ดังนั้น การขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการชอบ ด้วยกฎหมายทุกประการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมูลว่า การขยายเวลาราชการ เป็นการมิชอบเป็นการทุจริตย่อมเป็นเรื่องการชี้มูลที่ขัดต่อกฎหมาย และไม่เป็นธรรม

/ศาลออก...

ศาลออกนึ่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของ
สำนวน และคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ
ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ ขณะผู้ฟ้องคดี
ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้จัดทำโครงการก่อสร้างอาคารเรียนรวม
๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๑ หลัง แบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ อาคารส่วนเรียนรวม
และปฏิบัติการ สูงไม่ต่ำกว่า ๑๗ ชั้น และอาคารส่วนปฏิบัติการวิทยาการจัดการ
โรงแรมสูงไม่ต่ำกว่า ๗ ชั้น งบประมาณค่าก่อสร้างอาคาร ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท
ค่าออกแบบสถาปัตยกรรม วิศวกรรมและครุภัณฑ์ ๙,๙๙๔,๖๐๐ บาท ซึ่งมหาวิทยาลัย
รามคำแหงตกลงว่าจ้างบริษัท เทสโก จำกัด และบริษัท อีสตานาอาร์คิเทค จำกัด ออกแบบ
โดยอาคารสูงไม่ต่ำกว่า ๗ ชั้น ใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ ส่วนอาคารสูง
๑๗ ชั้น เป็นห้องเรียน สถานที่ทำงาน มีทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน
โดยผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๑๐/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์
๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ
๒๕ ปี คณะกรรมการดังกล่าวได้กำหนดราคากลางเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท
และมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐
แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ซึ่งประกอบด้วย นายสิทธิพันธ์
พุททหนุณ เป็นประธานกรรมการ นายธีระ สิงห์พันธ์ นายสมิทธิ์ หวังเจริญ นายชนศักดิ์
วรรณสุข เป็นกรรมการ และนางสาวอุษา ไมตรีนุกูล เป็นกรรมการและเลขานุการ
จากนั้น ได้มีการจัดทำประกาศกำหนดคุณสมบัติผู้เสนอราคาโดยต้องมีผลงานสร้างโรงแรม
จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ซึ่งในการ
ประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารดังกล่าว ครั้งแรก มีผู้สนใจซื้อแบบจำนวน ๑๒ ราย
มีผู้ยื่นซองประกวดราคา ๒ ราย แต่มีผู้ประกวดราคาเสนอถูกต้องตามเงื่อนไข
เพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคา และทำการประกวดราคาใหม่ครั้งที่สอง
ภายใต้คุณสมบัติเดียวกับครั้งแรก มีผู้สนใจซื้อแบบจำนวน ๑๔ ราย มีผู้ยื่นซองประกวด
ราคาจำนวน ๖ ราย ถูกต้องตามเงื่อนไข ๒ ราย คือ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด
และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด เมื่อเปิดซองประกวดราคา บริษัท ทอรัส
คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาต่ำสุด เมื่อต่อรองราคาแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหง

/ได้อนุมัติ...

ได้อนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๕๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงได้มีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๒๙๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปรายการอาคาร ๒๕ ปีงบประมาณค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท โดยเบิกจ่ายจากงบประมาณ ดังนี้ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตั้งงบประมาณ ๑๘,๙๘๙,๖๐๐ บาท ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๐ ตั้งงบประมาณ ๑๑๓,๙๓๓,๔๐๐ บาท ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๑ ผูกพันงบประมาณ ๒๒๗,๘๖๘,๐๐๐ บาท และปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๒ ผูกพันงบประมาณ ๒๐๘,๘๙๖,๐๐๐ บาท และมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๙๒๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ โดยเห็นว่าราคาที่เสนอต่ำสุดเป็นราคาที่สมควรจ้าง เนื่องจากอาคารดังกล่าวมหาวิทยาลัยใช้เป็นอาคารเรียนรวม ห้องปฏิบัติการทางด้านสถาปัตยกรรม ฯลฯ แต่จากการประสานงานภายใน มหาวิทยาลัยรามคำแหงทราบว่าสำนักงบประมาณไม่สามารถอนุมัติงบประมาณสร้างเป็นอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้าและต้องเสียงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนเรื่องคืน และได้ให้สถาปนิก ออกแบบปรับปรุงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น ใหม่เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น เพื่อใช้เป็นอาคารเรียนแทน โดยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ ชั้นล่าง เดิมเป็นส่วนโถงพักผ่อน ภัตตาคาร ส่วนร้านค้า และสระว่ายน้ำ เปลี่ยนแปลงเป็น ส่วนโถง ร้านอาหารและศูนย์หนังสือ สระว่ายน้ำเปลี่ยนเป็นเฉลียง ชั้นสอง เดิมเป็นส่วนห้องประชุม ๒๐๐ ที่นั่ง ห้องประชุมเล็ก คอฟีช็อป เปลี่ยนแปลงเป็นห้องประชุมสถาบัน จำนวน ๒ ห้อง และสำนักงานสถาบัน ชั้นที่สาม เดิมเป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องหนังสืออ้างอิงปริญาโท และห้องหนังสือวิทยานิพนธ์และห้องประชุม ชั้นที่สี่ เดิมเป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ห้องบรรยายจำนวน ๒ ห้อง ห้องปฏิบัติการ ห้องหัวหน้า และโถงพักคอย ชั้นที่ห้า และชั้นที่หก เดิมเป็นส่วนห้องพักโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็น ส่วนห้องบรรยาย ๖๐ คน จำนวน ๔ ห้อง ห้องบรรยาย ๕๐ คน จำนวน ๑ ห้อง และห้องปฏิบัติการจำนวน ๒ ห้อง และโถงพักคอย ชั้นที่เจ็ด เดิมเป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องวิจัย วิทยานิพนธ์ปฏิบัติการ จำนวน ๑๓ ห้อง ชั้นแปดเดิมเป็นส่วนดาดฟ้า เปลี่ยนแปลงเป็นห้องประชุมจำนวน ๒ ห้อง โถงพักคอย ในส่วนลิฟท์เดิมเป็นจำนวน ๒ ตัว ขึ้นลง

๗ ชั้น เปลี่ยนเป็นชั้นลง ๘ ชั้น บริษัทออกแบบประมาณราคากลางใหม่เป็นเงิน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๕๗๒ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และที่ ทม ๐๙๐๑/๔๐๔๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงานประมาณ ขออนุมัติแบบรูปรายการอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ว่า ตามที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับงบประมาณค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยได้ออกแบบรูปรายการละเอียดและประมาณราคาค่าก่อสร้างแล้วเสร็จพร้อมทั้งประกวดราคาแล้ว ปรากฏว่าผู้เสนอราคาต่ำสุดเสนอราคา ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท โดยมหาวิทยาลัยได้พิจารณาเปรียบเทียบกับราคากลางแล้ว เห็นสมควรจ้างก่อสร้างอาคารดังกล่าว ภายในวงเงินที่ประกวดราคาได้ แต่มหาวิทยาลัยได้รับงบประมาณค่าก่อสร้างรวมเป็นเงิน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท ส่วนที่ขาดอยู่ จำนวน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยรามคำแหงขอให้สำนักงานประมาณจัดสรรให้ด้วย ต่อมา วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้เชิญ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาใหม่เป็นเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท (รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม) และคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาเห็นว่า เป็นราคาที่เหมาะสม และไม่เกินราคากลาง จึงเสนอผู้ฟ้องคดีเห็นควรเสนอสำนักงานประมาณ จัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมรวมเป็นเงินงบประมาณทั้งสิ้น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท สูงกว่างบประมาณเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาขออนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท จากนั้น คณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคาได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ เสนอผู้ฟ้องคดี ผ่านหัวหน้างานพัสดุ ว่า บริษัททอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน ๑ หลัง เป็นเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งสูงกว่างบประมาณ เป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท หรือเกินร้อยละ ๓.๗๙ (งบประมาณ ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท) แต่เป็นราคาที่เหมาะสมและไม่เกินราคากลาง เห็นสมควรเสนอสำนักงานประมาณ จัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมเป็นจำนวนเงิน ๒๑,๖๓๓,๐๐๐ บาท เพิ่มสมทบงบประมาณเดิม จำนวน ๕๖๙,๖๘๗,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท นายธนศักดิ์ได้เสนอนายรวย นงนุช ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ต่อท้ายหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๐ ว่า เห็นควรเสนอผู้ฟ้องคดี

/อนุมัติจ้าง...

อนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท นายรวยเสนอผู้ฟ้องคดี ต่อทำหนังสือดังกล่าวว่า เพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบ โปรดอนุมัติตามที่เสนอ ผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งอนุมัติต่อทำหนังสือ แต่ประทับวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ จากนั้น สำนักงานประมาณมีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ เห็นชอบ ให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ๑ หลัง ตามแบบรูป ที่มหาวิทยาลัยเสนอมาในวงเงิน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้รับเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๐ ก่อนหน้านั้น นายจักรางกูร โชตยาสีหนาท หัวหน้างาน พัสดุ มีหนังสือ ที่ งด.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้ฟ้องคดี ผ่านนายธีระ ทองประกอบ ผู้อำนวยการกองคลัง ว่าการก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี กรณีมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ กำหนดว่า หลังจากประกวดราคาแล้วแต่ยังไม่ได้ทำสัญญา หรือตกลงซื้อหรือจ้างกับ ผู้เสนอราคารายใด ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการเป็นเหตุให้ต้อง เปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการ พิจารณายกเลิกการประกวดราคานั้น ในวันเดียวกัน นายธีระได้นำหนังสือดังกล่าว ให้นายชนศักดิ์ วรรณสุข หัวหน้างานวินัยและนิติการซึ่งเป็นกรรมการพิจารณา ผลการประกวดราคาพิจารณาก่อนนำเสนอผู้ฟ้องคดี นายชนศักดิ์พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่งานพัสดุเสนอ เป็นกรณีที่ระเบียบกำหนดระหว่างมีการจ้างออกแบบและผู้ว่าจ้าง ขอแก้ไขแบบที่ไม่กระทบต่อโครงสร้างอาคาร ระบบไฟฟ้า ระบบปรับอากาศ กรณีอาคาร เรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เป็นเรื่องที่ออกแบบเสร็จแล้วและนำไปประกวดราคาแล้ว เพื่อความเหมาะสมกับการใช้อาคารได้ปรับแก้ไขแบบ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงแบบไม่ได้เกิด ความได้เปรียบเสียเปรียบ เนื่องจากได้พิจารณาจากรายต่ำสุด โครงสร้างอาคารยังคงเป็น ตามเดิม โดยสถาปนิกผู้ออกแบบชี้แจงเหตุผลไว้แล้ว วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ นายชนศักดิ์ จึงเสนอนายรวย นางนุช ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่เพื่อเสนอผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบในวันเดียวกัน มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาเลขที่ ๒๔/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๐ จ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัย

/รามคำแหง...

รามคำแหง เริ่มสัญญาจ้างภายในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ และต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒

ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับบัตรสนเท่ห์ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้กระทำการทุจริตในการอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้าง อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในขณะที่ยังไม่ได้ทำสัญญาจ้างบริษัทดังกล่าว มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการแก้ไขรูปแบบรายการที่กำหนดไว้ในเงื่อนไขการประกวดราคา โดยมีได้ยกเลิกการประกวดราคา แต่กลับให้บริษัทดังกล่าวทำการเสนอราคาใหม่และทำสัญญาจ้างตามรูปแบบที่แก้ไข ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งที่ ๓๔๓/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ คำสั่งที่ ๒๘๓/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖ และคำสั่งที่ ๓๐๕/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะกรรมการได้สวน และแต่งตั้งอนุกรรมการได้สวนเพิ่มเติม เพื่อดำเนินการได้สวนข้อเท็จจริงตามที่มีการกล่าวหา คณะอนุกรรมการได้สวนแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีรับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการได้สวน ตามบันทึกฉบับลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๖ ฉบับลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ และฉบับลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีไม่คัดค้านอนุกรรมการได้สวน คณะอนุกรรมการได้สวนพิจารณาแล้วมีความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า การเปลี่ยนแปลงรูปแบบรายการในส่วนอาคารสูง ๗ ชั้นที่เป็นส่วนปฏิบัติการโรงแรม เป็นอาคารเรียนสูง ๘ ชั้น โครงสร้างภายนอกไม่มีการเปลี่ยนแปลง จึงมิได้เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด และคณะกรรมการพิจารณาผลการประกวดราคา ได้ต่อรองราคากับผู้เข้าเสนอราคาที่เสนอราคาต่ำที่สุดแล้ว ผู้เข้าเสนอราคาอีกราย ไม่ได้โต้แย้งว่าการประกวดราคาครั้งนี้ไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกัน ในการประกวดราคาครั้งนี้ และสำนักงบประมาณเป็นผู้อนุมัติทั้งเงินและแบบแปลน และหากผู้ฟ้องคดียกเลิกการประกวดราคาจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัย ซึ่งมหาวิทยาลัยไม่มีเวลาพอที่จะกันเงินเหลือมปี อันจะเป็นผลให้งบประมาณที่ได้รับจัดสรรมาต้องตกไป ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่พิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนี้ จึงไม่ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติม ในการประชุมครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ได้พิจารณาเรื่องที่ร้องเรียนดังกล่าวแล้ว มีความเห็นเป็นสองฝ่าย โดยฝ่ายเสียงข้างมากจำนวน ๗ เสียง

/เห็นว่า...

เห็นว่า การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบแปลนการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในส่วนของอาคารสูง ๗ ชั้น ซึ่งเดิมกำหนดให้เป็นส่วนปฏิบัติการจัดการโรงแรมมาเป็นอาคารสูง ๘ ชั้น นั้น เป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน สอดคล้องกับความเห็นของทบวงมหาวิทยาลัย ตามหนังสือ ลับที่ ทม ๐๒๐๒.๖/๒๑๐๑๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๔๔ ว่า การแก้ไขแบบรูปารายการก่อสร้างจากเดิมเป็นห้องพักโรงแรม ๑๐๐ ห้อง มีสระว่ายน้ำ ภัตตาคาร ร้านค้า เปลี่ยนเป็นส่วนสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ห้องประชุม สภาสถาบัน ห้องบรรยาย ห้องหนังสือ ฯลฯ และมีการปรับลดราคากลางลง จากเดิม ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท เป็นเงิน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท นั้น เป็นการปรับลดลงเป็นเงินจำนวนมาก ย่อมกระทบรูปแบบรายการหลายรายการ ถือได้ว่าเป็นการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ตามข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมิได้สั่งการให้ยกเลิกการประกวดราคาการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๕๓ แต่กลับพิจารณาอนุมัติให้จ้างและทำสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารดังกล่าวกับบริษัท ทอรัสคอนสตรัคชั่น จำกัด ตามรายการที่บริษัทฯ เสนอราคาใหม่ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ ของกฎทบวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ.๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ (ปัจจุบันได้แก่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสามและวรรคห้า) และมีมูลเป็นความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ๆ ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยทุจริต อันเป็นการเสียหายแก่รัฐ และฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด

/หรือปฏิบัติ...

หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๗ ฝ่าฝืนข้างน้อย จำนวน ๑ เสียง มีความเห็นตามความเห็นของคณะอนุกรรมการไต่สวน เห็นควรให้ช้อกล่าวหาดกไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติตามเสียงข้างมากและมีหนังสือที่ ปช ๐๐๑๓/๘๗๖๔ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี

นอกจากนี้ นายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ อาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกร่วมกันกระทำการเกี่ยวกับการมีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกโดยมิชอบ เป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการและได้รับผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับเรื่องกล่าวหาไว้พิจารณาและมีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๓๒๓/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน เพื่อดำเนินการไต่สวนตามข้อกล่าวหาดังกล่าว คณะอนุกรรมการไต่สวนมีบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำ เทียบเท่าระดับ ๑๐ คณะนิติศาสตร์ ตามคำสั่งที่ ๒๒๔๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๔๗ คำสั่งที่ ๖๕๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๘ คำสั่งที่ ๖๕๘/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๔๘ คำสั่งที่ ๒๔๗๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๘ ภายหลังเกษียณอายุราชการเมื่อตุลาคม ๒๕๔๗ แต่ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีจนถึงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๐ โดยได้รับค่าตอบแทนในการปฏิบัติหน้าที่ราชการตำแหน่งอธิการบดีอยู่แล้ว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทั้งเงินค่าตำแหน่งในตำแหน่งอธิการบดีและค่าจ้างในการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งซ้ำซ้อนกัน เป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองและผู้อื่น มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาลอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และมีมูลความผิดทางอาญา

/ฐานเป็น...

ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบ ข้อกล่าวหาโดยลงลายมือชื่อรับทราบเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดี มีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/๔๖๓๙ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งแจ้งแก้ข้อกล่าวหาต่อ คณะอนุกรรมการไต่สวน และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ และที่ ศธ ๐๕๑๘.๐๑/พิเศษ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งแจ้งแก้ข้อกล่าวหา เพิ่มเติม โดยชี้แจงเกี่ยวกับการจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยและการขยาย อายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง จากพยานหลักฐาน ต่างๆ แล้วมีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายเสียงข้างมากจำนวน ๓ เสียง เห็นว่า การดำรง ตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงของผู้ฟ้องคดี และการดำรงตำแหน่ง รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงของนางรำไพ สิริมนกุล นายโฆษิต อินทวงศ์ นายเฉลิมพล ศรีหงส์ และนายคิม ไชยแสนสุข ในช่วงระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ จนถึงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๐ แม้ผู้ฟ้องคดีจะเกษียณอายุราชการแล้วเป็นการ ดำรงตำแหน่งโดยชอบด้วยกฎหมายและมีสิทธิรับเงินค่าตอบแทนประจำตำแหน่ง ดังกล่าว การออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหงจ้างผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ จึงชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ ชอบที่จะได้รับเงินค่าจ้างพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าว ส่วนการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ เรื่อง ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุ ราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ และนายโฆษิต เพื่อทำ การสอนหรือวิจัย ตั้งแต่วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๔๘ เป็นไปตามหนังสือสำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เรื่อง การขยายเวลาราชการฯ และมหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๔๘ การกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวกมิได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ในการออกคำสั่งขยายเวลาราชการ ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี อธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และนางรำไพ

/รองอธิการบดี...

รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมิชอบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีและนางรำไพได้รับ บำเหน็จบำนาญจากการต่ออายุราชการ ตามข้อกล่าวหาแต่อย่างใด ข้อกล่าวหาไม่มีมูล เห็นควรให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ฝ่ายเสียงข้างน้อย จำนวน ๒ เสียง เห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัย รามคำแหงอยู่ แม้เกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ได้ขยายเวลาราชการ ของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยให้แก่ตนเอง เป็นการไม่เหมาะสม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีสามารถเลือกที่จะดำรงตำแหน่งอธิการบดี หรือขยายเวลาราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ผู้ฟ้องคดี ได้ดำเนินการเพื่อให้มีการขยายเวลาราชการให้แก่ตนเองในขณะที่ดำรงตำแหน่งอธิการบดี มหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ จึงเป็นการกระทำโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหาย แก่มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่ต้องเสียเงินจากการขยายเวลาราชการ ได้แก่ เงินตำแหน่ง วิชาการ และเงินเดือนราชการ แม้ต่อมาภายหลังจะได้คืนเงินดังกล่าวแล้วก็ตาม ก็ถือว่า ได้กระทำความผิดสำเร็จแล้ว การกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น ได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และมีมูล ความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๕๗ และรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณามีมติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ มีความเห็นเป็น ๒ ฝ่าย ฝ่ายเสียงข้างมากจำนวน ๗ เสียง เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์เพื่อต้องการต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการ พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น คำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งขยาย เวลาราชการของผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำการสอน หรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าวยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดี

/มหาวิทยาลัย...

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามลำดับ เป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ด้วย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเกษียณอายุราชการ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้เสนอบันทึกข้อความถึงอธิการบดี ขออนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัยตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จำนวน ๑ อัตรา และขออนุมัติบรรจุผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวในระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย มีนายคิม ไชยแสนสุข เสนออธิการบดี เพื่อพิจารณา และนายเฉลิมพล ศรีหงษ์ ในฐานะผู้รักษาราชการแทนอธิการบดี มีคำสั่งให้เสนอ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง และในการประชุม อ.ก.ม. ซึ่งมีนายเฉลิมพล เป็นประธาน และนายคิมเข้าประชุมด้วย ก็ได้มีมติอนุมัติกรอบอัตราพนักงานมหาวิทยาลัย และว่าจ้างผู้ฟ้องคดีตามที่เสนอ ต่อมานายนพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและวางแผน รักษาการแทนอธิการบดีได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยมีชื่อผู้ฟ้องคดี นางรำไพ และนายโฆษิตอยู่ในบัญชีดังกล่าวด้วย นอกจากนี้เมื่อมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีกับพวกเป็นการมิชอบ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ยกเลิกคำสั่งขยายเวลาราชการของผู้ฟ้องคดีกับพวก ปรากฏว่า นายเฉลิมพลและนายคิมได้มีการดำเนินการว่าจ้างผู้ฟ้องคดี นางรำไพและนายโฆษิต เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย โดยจ้างจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยและว่าจ้างทุกปี จนผู้ฟ้องคดีได้พ้นวาระการดำรงตำแหน่งอธิการบดี การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพล และนายคิมจึงมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกันในลักษณะต่างตอบแทน เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากการขยายเวลาราชการให้กับผู้ฟ้องคดีกับพวก ที่เกษียณอายุราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ (รศ.) ซึ่งเบิกจ่ายจากงบประมาณแผ่นดินเป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความเสียหาย มีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า และมีมูล

/เป็นความผิด...

เป็นความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ส่วนฝ่ายเสียงข้างน้อย เห็นว่า ข้อเท็จจริงจากการไต่สวน แม้จะฟังได้ว่าคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งขยายเวลาราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าวยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหงตามลำดับ ซึ่งเป็นตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) เป็นคำสั่งที่ออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามเรื่องเสรีจ ที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ ก็ตาม แต่พยานหลักฐานก็ยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพล และนายคิมมีเจตนาทุจริตในการแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบจากการขยายเวลาราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก อันจะมีมูลเป็นความผิดทางอาญา คงฟังได้เพียงว่า การที่ผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพลและนายคิมมีส่วนเกี่ยวข้องในการออกคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคห้า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีมติตามคะแนนเสียงข้างมาก และให้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี และส่งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาพิพากษาคดี ตามฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๑๓/๕๘๗๑ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้ว มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๓ เป็นต้นไป ตามมติซึ่งมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๒.๑)/๑๖๐๐ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งคำสั่งลงโทษทางวินัยให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๔ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อคณะกรรมการ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา (ก.พ.อ.) คณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ในคราวประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ พิจารณาแล้วเห็นว่า การดำเนินการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวเป็นการดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยถือตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงมีมติ ให้ยกอุทธรณ์ และมีหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖(๓.๙)/๘๓๑๔ ลงวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๕๔ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องคดีนี้ต่อศาล ขอให้ศาลมีคำพิพากษา หรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เรื่อง ลงโทษไล่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการ

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดีรวมสามประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้หรือไม่

โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โต้แย้งอำนาจศาลในคำให้การว่า ศาลปกครอง มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีปกครอง แต่อำนาจของศาลปกครองดังกล่าวไม่รวมถึง การใช้ดุลพินิจชี้ขาดข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองจึงไม่อาจเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะที่เป็นการใช้อำนาจโดยตรง ตามรัฐธรรมนูญ และผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจฟ้องขอให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ เนื่องจากเป็นการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น ส่วนฐานความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยยุติแล้ว ผู้บังคับบัญชา ไม่อาจวินิจฉัยเป็นประการอื่นอีก ตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ อีกทั้ง การมีมติชี้มูลความผิดเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ มิใช่การใช้อำนาจทางปกครอง คดีจึงไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครองที่จะรับไว้พิจารณา นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดเหตุพิพาทในคดีนี้ มาตรา ๖ บัญญัติว่า รัฐธรรมนูญ เป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้ง

/ต่อรัฐธรรมนูญ...

ต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ มาตรา ๒๘ วรรคสอง บัญญัติว่า บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ มาตรา ๑๙๗ วรรคสอง บัญญัติว่า ผู้พิพากษาและตุลาการมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปโดยถูกต้อง รวดเร็ว และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่าศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจศาลปกครองตามวรรคหนึ่งไม่รวมถึงการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญนั้น พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่งหรือการกระทำอื่นใด เนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการ อันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ ... มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะ

/เดือดร้อน...

เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้นต้องมีค่าบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง มาตรา ๕๕ วรรคสาม บัญญัติว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองอาจตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควร มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในการพิพากษาคดี ศาลปกครองมีอำนาจกำหนดค่าบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) สั่งให้เพิกถอนกฎหรือคำสั่งหรือสั่งห้ามการกระทำทั้งหมดหรือบางส่วน ในกรณีที่มีการฟ้องว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑).....

จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว รัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดได้รับรองสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาล โดยกำหนดให้ศาลเป็นผู้ใช้อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของแต่ละศาล และการจำกัดอำนาจของศาลในการพิพากษาอรรถคดีจะต้องมีบทกฎหมายกำหนดไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย กรณีของศาลปกครองนั้น มาตรา ๒๒๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชนหรือระหว่างหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกัน อันเนื่องมาจากการใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ รวมทั้งอำนาจพิจารณาพิพากษาเรื่องที่รัฐธรรมนูญหรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งหมายความว่า รัฐธรรมนูญได้กำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่คู่พิพาทอย่างน้อยฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ และจะต้องเป็นข้อพิพาทอันเนื่องมาจาก

/การใช้...

การใช้อำนาจทางปกครองตามกฎหมาย หรือเนื่องมาจากการดำเนินกิจการทางปกครองของหน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าว ประกอบกับตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ และโดยที่มาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของบุคคลในการฟ้องคดีต่อศาลตามที่ได้รับการรับรองไว้ในมาตรา ๒๘ วรรคสอง และมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และเป็นบทบัญญัติที่ตัดอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงต้องตีความบทบัญญัติในมาตรา ๒๒๓ วรรคสองดังกล่าว โดยเคร่งครัดว่า การใช้อำนาจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองนั้น ต้องเป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ สำหรับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีที่เป็นข้าราชการ โดยทั่วไปมีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีที่จะต้องพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยไว้ โดยผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีมีเพียงอำนาจดุลพินิจในการสั่งลงโทษเท่านั้น และสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ก็ถูกจำกัดว่าจะอุทธรณ์ได้เฉพาะดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น จะอุทธรณ์ว่ามีได้กระทำความผิดทางวินัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลไว้มิได้ แต่มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเป็นเพียงการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

/พุทธศักราช...

พุทธศักราช ๒๕๕๐ แต่อย่างไรก็ดี ส่วนกรณีตามนัยคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๔๖ ที่วินิจฉัยว่า มติตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลผูกพันองค์กรที่มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงฐานความผิดตามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ วินิจฉัยแล้ว ให้เป็นประการอื่นได้อีก เป็นการวินิจฉัยปัญหาระหว่างอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์การลงโทษทางวินัย แต่ไม่มีผลผูกพันศาลซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตุลาการที่มีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีและสามารถตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควรตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙๗ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๕๕ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งต่อ ก.พ.อ. แล้ว และคณะอนุกรรมการเกี่ยวกับอุทธรณ์ ร้องทุกข์ และจรรยาบรรณ ทำหน้าที่แทน ก.พ.อ. ในคราวประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าวซึ่งการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหาย ศาลมีอำนาจกำหนดคำสั่งบังคับได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยเพิกถอนคำสั่งที่พิพาท ทั้งนี้ ศาลไม่จำเป็นต้องเพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างไรก็ดี ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีลักษณะต้องห้าม ไม่อาจร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือไม่

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า นายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีลักษณะต้องห้าม ไม่อาจร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุม ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ชี้มูลผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ในการอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดกรณีพิพาท มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ห้ามมิให้แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีเหตุดังต่อไปนี้เป็นอนุกรรมการไต่สวน (๑) รู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาในฐานะอื่นมาก่อน (๒) มีส่วนได้เสีย ในเรื่องที่กล่าวหา (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา (๔) เป็นผู้กล่าวหา หรือเป็นคู่สมรส บุพการี ผู้สืบสันดาน หรือพี่น้องร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดาหรือมารดา กับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา (๕) มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดในฐานะญาติหรือเป็นหุ้นส่วน หรือมีผลประโยชน์ร่วมกันหรือขัดแย้งกันทางธุรกิจกับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏว่ามีการแต่งตั้งบุคคลตามวรรคหนึ่งเป็น อนุกรรมการไต่สวน ให้อนุกรรมการผู้นั้นแจ้งต่อประธานกรรมการโดยเร็ว ระหว่างนั้น ห้ามมิให้อนุกรรมการผู้นั้นยุ่งเกี่ยวกับการดำเนินการของคณะอนุกรรมการไต่สวน วรรคสาม บัญญัติว่า ความในวรรคสองให้ใช้บังคับในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาคัดค้านว่า อนุกรรมการผู้ใดมีเหตุตามวรรคหนึ่งด้วยโดยอนุโลม วรรคสี่ บัญญัติว่า การยื่นคำคัดค้าน การพิจารณาคำคัดค้าน และการแต่งตั้งบุคคลเป็นอนุกรรมการไต่สวนแทนให้เป็นไป ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด และมาตรา ๕๒ บัญญัติว่า ห้ามมิให้กรรมการซึ่งมีเหตุตามมาตรา ๔๖ เข้าร่วมประชุมพิจารณาสำนวนการไต่สวน ข้อเท็จจริง เว้นแต่เป็นกรรมการซึ่งรู้เห็นเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาเนื่องจาก ได้รับแต่งตั้ง ให้เป็นอนุกรรมการไต่สวน

คดีนี้ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้กระทำความทุจริตการเกี่ยวกับอนุมัติ ว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ทำการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวนตามข้อกล่าวหา ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ คัดค้านนายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. ว่า มีลักษณะต้องห้ามไม่ให้ร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุม

/ของผู้ถูกฟ้องคดี...

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ เนื่องจากนายวิชัย มีภริยาชื่อนางกุลยา วิวิตเสวี เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีและผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อมีคดีที่ผู้บริหารมหาวิทยาลัยถูกฟ้องคดีอาญา หรือถูกฟ้องคดีปกครอง นางกุลยาก็น่าจะไปรวมกลุ่มกับฝ่ายที่ฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยตลอด และนางกุลยาเคยร้องเรียนเกี่ยวกับเรื่องเลื่อนขั้นเงินเดือน เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัย และนางกุลยาเป็นโจทก์ฟ้องผู้บริหารมหาวิทยาลัยอ้างว่าถูกหมิ่นประมาท ทนายความของนางกุลยา มีความสนิทกับนายวิชัย นอกจากนั้น คดีที่ร้อยตำรวจโท จรัส ธานีรัตน์ เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีและผู้บริหารมหาวิทยาลัย รวม ๑๑ คน ในวันที่ศาลอาญานัดฟังคำพิพากษา นางกุลยาก็น่าจะไปที่ศาลอาญาในวันดังกล่าว และอยู่รวมกันกับกลุ่มโจทก์ ขณะเดียวกันก็มีการฟ้องคดีผู้บริหารมหาวิทยาลัยอีกหลายคดี เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๕๐ มีการเลือกตั้งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในการนับคะแนน นางกุลยามีเหตุบาดหมางกับบุคคลที่สนับสนุนผู้เข้ารับการสรรหาซึ่งเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับผู้เข้ารับการสรรหาที่นางกุลยาสนับสนุน นอกจากนี้นายปรีชา กสิวิตรเศรษฐ ผู้ปฏิบัติงานหน้าที่เลขานุการของนายวิชัยเคยเป็นลูกจ้างมหาวิทยาลัยรามคำแหง และมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งให้ออกจากราชการ นายปรีชาจึงฟ้องมหาวิทยาลัยรามคำแหงและกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกลั่นแกล้งตน ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นายปรีชาได้ไปที่อาคารรัฐสภาและแสดงตนคัดค้านผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาคำคัดค้านกรรมการ ป.ป.ช. ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ แล้วเห็นว่าพยานหลักฐานตามคำคัดค้านดังกล่าว ยังฟังไม่ได้ว่านายวิชัย วิวิตเสวี กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ อันต้องห้ามมิให้เข้าร่วมประชุมพิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว เหตุที่ผู้ฟ้องคดีคัดค้านนายวิชัย มิใช่เหตุตามที่ปรากฏในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น แต่เป็นเหตุอื่นใดเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครองซึ่งมีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง ตามมาตรา ๑๖ แห่ง

/พระราชบัญญัติ...

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งการมีมติวินิจฉัยว่า ข้อกล่าวหาที่มีมูลตามที่กล่าวหาหรือไม่ เป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ในอันที่จะต้องถูกลงโทษทางวินัย จึงเป็นวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง โดยที่พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๓ บัญญัติว่า วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ตามกฎหมายต่างๆ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายใดกำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเรื่องใดไว้โดยเฉพาะและมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรม หรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ และมาตรา ๑๖ บัญญัติว่า ในกรณีมีเหตุอื่นใดนอกจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่หรือกรรมการในคณะกรรมการที่มีอำนาจพิจารณาทางปกครอง ซึ่งมีสภาพร้ายแรง อันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลาง เจ้าหน้าที่หรือกรรมการผู้นั้นจะทำการพิจารณาทางปกครองในเรื่องนั้นไม่ได้ เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการคัดค้านผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีอื่นใดที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางได้ จึงต้องนำมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังกล่าวมาพิจารณาเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียน ซึ่งเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่านางกุลยา วิวิตเสวี ตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ระดับ ๙ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นภรรยาของนายวิชัยมีเหตุไม่พอใจต่อคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งมีผู้ฟ้องคดีเป็นอธิการบดีหลายเรื่อง รวมทั้งเรื่องการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน เมื่อพิจารณาจากพยานหลักฐานฝ่ายผู้ฟ้องคดีตามหนังสือ ที่ ศธ.๐๕๑๘.๐๗๐๕/พิเศษ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ที่นางกุลยา ขออนุญาตคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ขอคัดสำเนาเอกสารเกี่ยวกับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนของคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๔, พ.ศ. ๒๕๔๕, พ.ศ. ๒๕๔๖, พ.ศ. ๒๕๔๗ ครั้งที่ ๑ และปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ครั้งที่ ๑ และหนังสือของนางกุลยา ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๘ อุทธรณ์คำสั่งไม่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการต่อคณะกรรมการวินิจฉัยเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร และหนังสือ ที่ นร ๐๑๐๗/๒๓๔๘ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ที่คณะอนุกรรมการพิจารณาและให้ความเห็นเรื่องร้องเรียน มีหนังสือถึงอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อให้ส่งผู้แทนมาชี้แจงข้อเท็จจริง

/ต่อคณะกรรมการ...

ต่อคณะกรรมการฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกรณีที่มีการร้องเรียนว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แล้ว เหตุที่ทำให้ นางกุลยาไม่พอใจคณะผู้บริหารมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นเหตุที่ส่งผลกระทบต่อ นางกุลยาเป็นการส่วนตัวไม่เกี่ยวข้องกับนายวิชัย และข้อเท็จจริงไม่เพียงพอที่จะทำให้ เห็นว่านายวิชัยมีอคติหรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแทนภรรยาของตน ส่วนกรณีของนายปรีชา กสิวรรเศรษฐ์ ผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการของวิชัย แม้จะมีเหตุไม่พอใจผู้ฟ้องคดี ก็ไม่ใช่เหตุ ที่เกี่ยวข้องกับนายวิชัย จึงยังฟังไม่ได้ว่านายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. มีเหตุอื่นใด ที่มีสภาพร้ายแรงอันอาจทำให้การพิจารณาเรื่องและผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาของนายวิชัย ไม่เป็นกลางตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นายวิชัย กรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีลักษณะต้องห้ามที่จะร่วมพิจารณาและมีมติในการประชุม ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไข เพิ่มเติมในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ ข้ออ้าง ของผู้ฟ้องคดีข้อนี้ไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สาม คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ขอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

โดยที่มีการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงสองกรณี จึงแยกการวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำของผู้ฟ้องคดีว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ และการลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการถูกต้องและเหมาะสม หรือไม่ เป็นแต่ละกรณี ดังนี้

ข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคาร เรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นว่า พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่ง หรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่น เชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่ง หรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๘๒

/วรรคสาม...

วรรคสาม บัญญัติไว้ทำนองเดียวกันว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น เห็นได้ว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาในการกระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการจะต้องครบองค์ประกอบ ๔ ประการด้วยกัน กล่าวคือ ประการแรก ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ราชการในเรื่องนั้นหรือไม่ ประการที่สอง ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นหรือไม่ ประการที่สาม การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้สำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ และประการที่สี่ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหา มีเจตนาทุจริตหรือไม่

เมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบประการแรก ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ราชการในเรื่องนั้นหรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติว่า ให้มีอธิการบดีเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบการบริหารงานของมหาวิทยาลัย และจะให้มีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือจะมีทั้งรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีตามจำนวนที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อทำหน้าที่และรับผิดชอบตามที่อธิการบดีมอบหมายก็ได้ วรรคสอง บัญญัติว่า เพื่อประโยชน์ในการบังคับบัญชาให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดี รองอธิการบดี เป็นรองอธิบดี และผู้ช่วยอธิการบดี เป็นผู้ช่วยอธิบดี ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดินและกฎหมายอื่น ขณะเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นเจ้าหน้าที่และมีอำนาจหน้าที่ราชการในการดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕

องค์ประกอบประการที่สอง ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นหรือไม่ เห็นว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ กำหนดว่า หลังจากประกวดราคาแล้วแต่ยังไม่ได้ทำสัญญา หรือตกลงซื้อหรือจ้างกับผู้เสนอราคารายใด ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการเป็นเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น คดีนี้ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับการ

/จัดสรร...

จัดสรรงบประมาณให้ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยว่าจ้างบริษัท เทสโก จำกัด และบริษัท อีสตานาอาร์ตitek จำกัด ออกแบบอาคาร เป็นอาคารสูง ๗ ชั้น และอาคารสูง ๑๗ ชั้น ในส่วนอาคารสูง ๗ ชั้น ก่อสร้างเป็นโรงแรมเพื่อใช้ในวิชาการจัดการ โรงแรม คณะบริหารธุรกิจ ส่วนอาคารสูง ๑๗ ชั้น ออกแบบเป็นห้องเรียน สถานที่ทำงาน มีทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๒๑๐/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี คณะกรรมการได้กำหนดราคากลางเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท และมีคำสั่ง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในการประกวดราคาครั้งแรก มีผู้ประกวดราคาเสนอถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคา และทำการประกวดราคาใหม่ ครั้งที่ ๒ มีบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มีคุณสมบัติถูกต้องตามประกาศประกวดราคา เมื่อเปิดซองประกวดราคาบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาต่ำสุด เมื่อต่อรองราคาแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหง อนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ยังไม่ได้ทำสัญญากับผู้เสนอราคา ต่อมา มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๒๙๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณขออนุมัติแบบรูปรายการอาคาร ๒๕ ปี งบประมาณค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๖๙,๖๙๗,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ทราบว่า สำนักงบประมาณไม่สามารถอนุมัติงบประมาณสร้างเป็นอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้า และต้องเสี่ยงงบประมาณต่อเนื่องในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถอนเรื่องขออนุมัติแบบรูปรายการอาคาร ๒๕ ปี คั้น และปรับปรุงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น เพื่อจัดทำเป็นโรงแรมเพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น เพื่อการเรียนการสอน โดยมหาวิทยาลัยรามคำแหงทำการเปลี่ยนแปลงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น มีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ ชั้นล่าง เดิมเป็นส่วนโรงพักผ่อน ภัตตาคาร ส่วนร้านค้า และสระว่ายน้ำ เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนโรง ร้านอาหาร และศูนย์หนังสือ สระว่ายน้ำเปลี่ยนเป็นเฉลียง ชั้นที่สอง เดิมเป็นส่วนห้องประชุม ๒๐๐ ที่นั่ง ห้องประชุมเล็ก ค้อฟฟี่ช้อป เปลี่ยนแปลงเป็นห้องประชุมสถาบัน จำนวน ๒ ห้อง

/และสำนัก...

และสำนักงานสถาบัน ชั้นที่สาม เดิมเป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องหนังสืออ้างอิงปริญาโท และห้องหนังสือวิทยานิพนธ์และห้องประชุม ชั้นที่สี่ เดิมเป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนสำนักงานบัณฑิตวิทยาลัย ห้องบรรยายจำนวน ๒ ห้อง ห้องปฏิบัติการ ห้องหัวหน้า และโถงพักคอย ชั้นที่ห้า และที่หก เดิมเป็นส่วนห้องพักโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนห้องบรรยาย ๖๐ คน จำนวน ๔ ห้อง ห้องบรรยาย ๕๐ คน จำนวน ๑ ห้อง และห้องปฏิบัติการ จำนวน ๒ ห้อง และโถงพักคอย ชั้นที่เจ็ด เดิมเป็นห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องวิจัย วิทยานิพนธ์ปฏิบัติการ จำนวน ๑๓ ห้อง ชั้นที่แปด เดิมเป็นส่วนดาดฟ้า เปลี่ยนแปลงเป็นห้องประชุม จำนวน ๒ ห้อง โถงพักคอย ในส่วนลิฟท์ เดิมเป็นจำนวน ๒ ตัว ชั้นลง ๗ ชั้น เปลี่ยนเป็นชั้นลง ๘ ชั้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงจากห้องพักเป็นห้องเรียน ห้องบรรยายและห้องธุรการโดยมิได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปทรงอาคารภายในแต่อย่างใดและยังมีวัตถุประสงค์ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษา เช่นเดิม ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงอาคารลักษณะดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ในการใช้ประโยชน์จากเพื่อเป็นกิจการโรงแรม เป็นกิจการเรียน เป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญ เมื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงแบบดังกล่าว การเปลี่ยนแปลงจำนวนชั้นของอาคาร ตามแบบแปลนเดิมเป็นอาคารจำนวน ๗ ชั้น เปลี่ยนแปลงเป็น ๘ ชั้น และในแต่ละชั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิม เช่น สระว่ายน้ำเปลี่ยนเป็นเฉลียง และหากเปรียบเทียบรายละเอียดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละชั้นจากเอกสารในสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาคาร ๗ ชั้น ออกแบบเป็นห้องพักโรงแรมตั้งแต่ชั้นที่ ๓ ถึงชั้นที่ ๗ แต่ละชั้นมีห้องพัก ๒๒ ห้อง ใช้พื้นที่ ๗๐๗.๖๐ ตารางเมตร และส่วนอื่นอีก ๑๗๕ ตารางเมตร รวม ๘๘๓.๒๐ ตารางเมตร ส่วนของอาคาร ๘ ชั้น ในส่วนของชั้นที่ ๓ เปลี่ยนจากห้องพัก ๒๒ ห้อง เหลือ ๕ ห้อง ชั้นที่ ๔ เหลือ ๖ ห้อง ชั้นที่ ๕ ถึงชั้นที่ ๖ เหลือ ๗ ห้อง ชั้นที่ ๗ เหลือ ๑๓ ห้อง โดยไม่รวมห้องเก็บขยะ และห้องน้ำชาย - หญิง ซึ่งในแต่ละชั้นมี ๒ ห้อง แสดงให้เห็นว่าห้องพักที่เคยมีอยู่ตามแบบเดิมถูกเปลี่ยนแปลงให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ผันกั้นห้อง และห้องน้ำภายในห้องพักแต่ละห้องถูกตัดแปลงออกไป การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้รูปแบบลักษณะและการใช้ประโยชน์ภายในอาคารเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก ส่วนห้องพักที่ถูกลดลงในแต่ละชั้นของอาคาร ๗ ชั้น นำไปเพิ่มในชั้นที่ ๘ ของอาคาร ๘ ชั้น ทำให้สามารถก่อสร้างอาคาร ๗ ชั้น กับอาคาร ๘ ชั้น ในราคาที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้

/วัตถุประสงค์...

วัตถุประสงค์ของการใช้อาคารจากเดิมประสงค์จะก่อสร้างเป็นโรงแรมเพื่อให้นักศึกษามีที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ เปลี่ยนวัตถุประสงค์เป็นเพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอนของวิชาต่างๆ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบอาคารดังกล่าวจึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบด้วยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕

องค์ประกอบประการที่สาม การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่ เห็นว่า โดยที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการเปลี่ยนแปลงอาคาร ๗ ชั้น เป็นอาคาร ๘ ชั้น ไม่ปรากฏว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้เข้าประกวดราคาอีกรายโต้แย้งหรือร้องเรียนว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคาแต่อย่างใด และไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เรียก บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริงข้างต้น เป็นการคาดหมายหรือคาดคะเนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เอง ว่าทำให้ผู้เข้าประกวดราคารายอื่นเสียเปรียบ โดยปราศจากข้อเท็จจริงจากการสอบสวน และที่คณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทำความเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวไม่ก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน เป็นความเห็นที่ถูกต้องตามข้อเท็จจริง และเป็นเหตุผลที่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญที่เป็นรายละเอียด ตามที่วินิจฉัยไว้แล้ว ผู้เสนอราคาบางรายอาจมีความสามารถในการดำเนินการก่อสร้างอาคารและเสนอราคาได้ต่ำกว่า บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และแม้ว่า บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด จะมีได้โต้แย้งว่าการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญดังกล่าวก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคา ก็เป็นเรื่องที่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่รักษาผลประโยชน์ของตนเอง และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้เรียก บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริง ก็ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงของการได้เปรียบเสียเปรียบกัน เนื่องจากการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกัน กรณีนี้เกิดจากการแก้ไขแบบทำให้คุณสมบัติของผู้เสนอราคาที่ต้องมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า

๑๐๐ ห้องในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ตามที่เคยกำหนดไว้ ไม่จำเป็นต้องใช้คุณสมบัติดังกล่าวอีก ส่งผลให้ผู้เสนอราคาที่ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวอยู่เดิมมีสิทธิเข้าเสนอราคากับมหาวิทยาลัยรามคำแหง การที่คณะกรรมการกำหนดราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ได้กำหนดราคากลางเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท ต่อมา คณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาให้บริษัทออกแบบประมาณราคากลางใหม่ ได้ประเมินราคากลาง เป็นเงิน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท และคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคา ได้เชิญ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ และตกลงจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวม ๒๕ ปี จึงทำให้เกิดการโต้แย้งเปรียบเทียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีข้อนี้ ไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน กรณีจึงเห็นได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ให้ได้งานจ้างก่อสร้างโดยมิได้ผ่านการดำเนินการประกวดราคา

องค์ประกอบประการที่สี่ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหา มีเจตนาทุจริตหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสอง บัญญัติว่า กระทำโดยเจตนา ได้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะเดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ข้อเท็จจริง อันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้ และมาตรา ๑ (๑) แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าวได้นิยามคำว่า โดยทุจริต หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีรู้ว่าวัตถุประสงค์ของการใช้อาคารจากเดิมประสงค์จะก่อสร้างเป็นโรงแรมเพื่อให้นักศึกษามีที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ เปลี่ยนวัตถุประสงค์ไปเพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอนของวิชาต่างๆ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบอาคารดังกล่าว และราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี เดิมได้กำหนดเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท ต่อมา ได้ประเมินราคากลาง เป็นเงิน ๖๒๓,๙๐๐,๘๗๘.๖๑ บาท ลดลงจากเดิมเป็นจำนวน ๗๙,๗๙๒,๕๙๕.๓๙ บาท อันเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งนายจักรางกูร โชตยาสิทธิ์ หั้วหน้างานพัสดุ ก็ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผ่านผู้อำนวยการกองคลัง ว่าการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี กรณีมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดภายหลังการประกวดราคา

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ กำหนดให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคาครั้งนั้น แต่ผู้ฟ้องคดีก็มีได้พิจารณาสั่งการให้เป็นไปตามระเบียบดังกล่าว การที่คณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาได้เชิญ บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด มาเสนอราคาใหม่ และตกลงจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวม ๒๕ ปี จึงทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ผู้ฟ้องคดีจึงรู้สึกไม่พอใจในการกระทำและขณะเดียวกันย่อมเล็งเห็นผลที่จะทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน และเป็นการให้เปรียบแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด กรณีจึงเห็นได้ว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายแก่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด โดยมีเจตนาทุจริต

โดยที่มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ บัญญัติว่า การออกจากราชการของข้าราชการ และลูกจ้างของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นส่วนราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และข้อ ๑๐ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ กำหนดว่า การกำหนดตำแหน่ง... การดำเนินการทางวินัย การออกจากราชการของข้าราชการพลเรือน ซึ่งดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎทบทวนนี้ การใดที่มีได้กำหนดไว้ในกฎทบทวนนี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน กฎ ก.พ. และระเบียบที่ออกตามความในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม ซึ่งการดำเนินการทางวินัยไม่มีการกำหนดไว้ในกฎทบทวนดังกล่าว จึงนำเรื่องเกี่ยวกับวินัยตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้โดยอนุโลม โดยมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มาตรา ๘๕ วรรคสอง บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หัวหน้างานพัสดุ มีหนังสือ ที่ งด. ๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ ผ่านผู้อำนวยการกองคลัง ว่าการก่อสร้าง

/อาคารเรียน...

อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มีการแก้ไขแบบแปลนและเปลี่ยนแปลงราคากลางที่ผู้รับจ้าง (บริษัทที่ปรึกษาออกแบบ) ได้ส่งมอบแล้ว ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ ที่กำหนดให้ ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่สำคัญให้ผู้ว่าจ้างเสนอขออนุมัติ กวพ. ก่อนและภายหลังการประกวดราคามีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคา แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยไม่กระทบถึงรูปแบบโครงสร้างหลักหรืออาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น และหากยกเลิกการประกวดราคา และกำหนดราคาใหม่ จะมีผลให้งบประมาณที่ได้รับจากสำนักงบประมาณต้องตกไปทั้งหมด มหาวิทยาลัยก็จะไม่มีอาคารเรียนรวมใช้ในการสอน เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยและผู้ฟ้องคดีก็就会被ดำเนินการทางวินัยเช่นกัน จึงไม่ยกเลิกการประกวดราคา และมีคำสั่งอนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๙๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท นั้น การก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ประกอบด้วยอาคาร ๑๗ ชั้น ใช้ในการเรียนการสอน และอาคาร ๗ ชั้น ใช้ในการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับวิชาการโรงแรม ซึ่งสำนักงบประมาณหักทวงเฉพาะส่วนของอาคาร ๗ ชั้น อาคาร ๑๗ ชั้น จึงยังคงก่อสร้างได้ปกติ และยังเป็นอาคารที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน และเพื่อไม่ให้เป็นงบประมาณตกไปทั้งหมด ผู้ฟ้องคดีสามารถก่อสร้างอาคาร ๑๗ ชั้นได้ และชะลอการก่อสร้างอาคาร ๗ ชั้น ไว้จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือระเบียบที่กำหนดไว้แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเลือกที่จะดำเนินการก่อสร้างไปในคราวเดียวกันทั้งสองอาคาร อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่ได้วินิจฉัยไว้แล้ว และการที่ผู้ฟ้องคดีไม่ยกเลิกการประกวดราคาในครั้งนี้ผู้ฟ้องคดีย่อมเล็งเห็นผลได้ว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ซึ่งเป็นหนึ่งในหกบริษัทที่ยื่นซองประกวดราคาจะได้รับประโยชน์จากการกระทำของผู้ฟ้องคดี และเป็นการตัดโอกาสผู้เสนอราคารายอื่นและรายใหม่ ๆ ในการเข้าสู่ราคากัน หากมีการประกวดราคากันใหม่ ทั้งยังทำให้ราชการเสียประโยชน์ที่อาจจะได้ผู้เสนอราคาที่ดีกว่า และมีคุณสมบัติดีกว่าบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือ

/ผู้ยื่น...

ผู้อื่นได้ประโยชน์ที่สมควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิด

ส่วนผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีระเบียบ ข้อบังคับใดๆ ที่กำหนดให้กรรมการคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนทำความเห็นเสนอต่อ ที่ประชุม การที่นายวิชัย ทำความเห็นเสนอต่อที่ประชุมเป็นข้อสังเกตเพื่อประกอบการ พิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ชอบ นั้น เห็นว่า ในการประชุมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี เป็นการพิจารณาโดยคณะบุคคล กรรมการ สามารถเสนอความเห็นได้ทุกรูปแบบ เพื่อให้ได้ข้อยุติโดยเสียงส่วนใหญ่ และการเสนอ ความเห็นก็ไม่มีข้อกำหนดให้เสนอในรูปแบบใด ดังนั้น การเสนอความเห็นในรูปแบบ บันทึกรายการเห็นของนายวิชัย ถือเป็นรูปแบบหนึ่งของการให้ความเห็น จึงไม่ทำให้ การประชุมและการลงมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สมบูรณ์แต่ประการใด

กรณีมีปัญหาที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามมติการชี้มูล ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘๒ บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใด ได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้ง ความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนทางวินัย ของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงาน บุคคล ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี และมาตรา ๘๖ บัญญัติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษ ตามมาตรา ๘๘/๔ หรือมาตรา ๘๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษ ของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลสำหรับ ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบ คำสั่งดังกล่าว บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมายที่จำกัดการใช้ดุลพินิจพิจารณาความผิด

/ทางวินัย...

ทางวินัยให้ใช้ได้แต่ดุลพินิจพิจารณาโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดเท่านั้น และเป็นกฎหมายเฉพาะที่ใช้กับผู้ที่ถูกผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไต่สวนทางวินัย จึงไม่อาจใช้กฎหมายเกี่ยวกับวินัยที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ เมื่อผู้ฟ้องคดีถูกดำเนินการทางวินัย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงต้องอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายดังกล่าว ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยความผิดทางวินัยได้เอง หากเห็นว่าการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ถูกต้อง จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนดุลพินิจในการลงโทษว่า ผู้ฟ้องคดีควรถูกลงโทษสถานใด นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๓ ของประกาศ ก.พ.อ. ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เรื่อง มาตรฐานการลงโทษทางวินัยข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา กำหนดว่า ผู้ใดทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษไล่ออก ซึ่งประกาศ ก.พ.อ. ดังกล่าว มีสภาพเป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้กับข้าราชการในสถาบันอุดมศึกษาทุกคน โดยไม่จำเป็นต้องใช้มติ ค.ร.ม. ที่วางแนวทางการลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริตต่อหน้าที่ราชการให้ไล่ออกจากราชการสถานเดียว ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ มาเป็นเกณฑ์ในการลงโทษทางวินัยอีก เมื่อผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณากำหนดโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เฉพาะกรณีผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยร้ายแรงเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อล่วงพ้นกำหนดเวลา ๓๐ วัน นับแต่ได้รับเรื่องจากประธานกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดระยะเวลาพิจารณาโทษตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นระยะเวลาเร่งรัดการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนให้ต้องกระทำ มิใช่บทบัญญัติที่มีผลทำให้การออกคำสั่งเกินกว่าระยะเวลาที่กำหนดไว้ใน

มาตรา ๕๓ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำสั่งดังกล่าวออกล่วงพ้น ๑ ปี นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการ ตามมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นข้าราชการเพราะเกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๗ แต่ยังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง จนถึงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยร้ายแรงด้วยกัน ๒ เรื่อง โดยมีบัตรสนเท่ห์กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการทุจริตอนุมัติว่าจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับไว้ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ และนายวิวัฒน์ชัย กุลมาตย์ มีหนังสือ ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ร้องเรียนเกี่ยวกับการต่ออายุราชการของผู้ฟ้องคดี โดยทั้งสองเรื่องดังกล่าวเป็นการกล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า การกล่าวหาเจ้าหน้าที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมให้กล่าวหาต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินห้าปี บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมายเฉพาะจึงไม่อาจนำมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาใช้บังคับกับเรื่องนี้ เมื่อเรื่องร้องเรียนผู้ฟ้องคดีเป็นการร้องเรียนกล่าวหา ในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง และพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินห้าปี จึงยังอยู่ในระยะเวลาที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้

ข้อกล่าวหาที่สอง กรณีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายระยะเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ ระดับศาสตราจารย์ หรือระดับรองศาสตราจารย์ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก หรือเทียบเท่า เมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจให้รับ

/ราชการ...

ราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์
 วรรคสอง บัญญัติว่า การต่อเวลาราชการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ
 และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด มาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายในระยะเวลาสิบปี
 นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มิให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับ และให้ข้าราชการ
 พลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป เมื่ออายุครบ
 หกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจได้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้
 จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
 และเงื่อนไขที่ ก.พ.อ. กำหนด ซึ่ง ก.พ.อ. ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
 การขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา แจ้งให้มหาวิทยาลัย
 รามคำแหงทราบตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ด่วนมาก ที่ ศธ
 ๐๕๐๙.๕/ว ๑ ลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ โดยในเรื่องคุณสมบัติ กำหนดให้ผู้ที่ได้รับ
 การขยายเวลาราชการต้องดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์หรือตำแหน่งรองศาสตราจารย์
 เป็นผู้เกษียณอายุราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๖ เป็นต้นไป มีสุขภาพแข็งแรง
 ผ่านการตรวจสุขภาพกาย สุขภาพจิต โดยมีใบรับรองแพทย์จากสถานพยาบาลของรัฐ
 รับรองและรับรองไว้ไม่เกิน ๑ ปี ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย มีภาระงานตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ.
 กำหนด

คดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่
 ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ มีมติว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง มีเจตนารมณ์และวัตถุประสงค์เพื่อต้องการ
 ต่อเวลาราชการเฉพาะกรณีข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการ
 ระดับศาสตราจารย์และรองศาสตราจารย์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทำหน้าที่สอนหรือวิจัย
 หรือทำหน้าที่วิจัยเฉพาะตามมาตรา ๑๘ (ก) (๑) และ (๒) และให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว
 รับราชการต่อไปเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยเท่านั้น ดังนั้น การที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 มีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการให้
 ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล เพื่อทำการสอนหรือวิจัย ในขณะที่บุคคลดังกล่าว ยังคง
 ดำรงตำแหน่งอธิการบดี และรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามลำดับ ซึ่งเป็น
 ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร ตามมาตรา ๑๘ (ข) ด้วย จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 โดยข้อเท็จจริงจากการไต่สวนฟังได้ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัย
 รามคำแหง เป็นผู้เสนอสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงแต่งตั้งนายเฉลิมพล ศรีหงษ์

/และนายคิม...

และนายคิม ไชยแสนสุข ซึ่งดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการและวิจัยและรองอธิการบดีฝ่ายบริหารตามลำดับ ต่อมา นายเฉลิมพลในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีได้อาศัยอำนาจตามมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหง และมติ อ.ก.ม. มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๕๗๙/๒๕๔๘ แต่งตั้งคณะกรรมการประเมินความเหมาะสมการขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีนายเฉลิมพลเป็นประธานกรรมการ และนายคิมเป็นรองประธานกรรมการ ต่อมา สภามหาวิทยาลัยรามคำแหงได้มีมติอนุมัติให้ขยายเวลาให้ผู้ฟ้องคดี นางรำไพ สิริมนกุล และนายโฆษิต อินทวงศ์ เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปถึงสิ้นปีงบประมาณเมื่ออายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ โดยมีนายเฉลิมพลในฐานะผู้ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีลงชื่อประกาศมติดังกล่าว ต่อมานายนพคุณ คุณาชีวะ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและวางแผนรักษาราชการแทนอธิการบดี ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามมติสภามหาวิทยาลัยฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดี นายเฉลิมพลและนายคิม ผู้ถูกกล่าวหาทั้งสาม จึงมีลักษณะเป็นการเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ในลักษณะต่างตอบแทน เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากการขยายเวลาราชการให้กับผู้ฟ้องคดีกับพวก ที่เกษียณอายุราชการเพื่อให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการ (รศ.) ซึ่งเบิกจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน เป็นเหตุให้มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้รับความเสียหาย มีมูลเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๓๙ วรรคสาม และวรรคห้า ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การต่ออายุราชการถูกต้องตามวิธีการและเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดและมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ไม่ห้ามผู้บริหารต่ออายุราชการและดำรงตำแหน่งผู้บริหารในคราวเดียวกัน นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่งที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งขณะ

/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งดังกล่าวระยะเวลายังไม่พ้นสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ใช้บังคับ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ จึงไม่อาจนำมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มาใช้บังคับในการขยายเวลาราชการแต่กรณีดังกล่าวตกอยู่ภายใต้บังคับตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่บัญญัติมิให้นำมาตรา ๑๙ มาใช้บังคับภายในระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไปเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณ อาจให้รับราชการเพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ โดยคำสั่งขยายอายุราชการดังกล่าวเป็นการขยายอายุราชการให้แก่ผู้เกษียณอายุราชการของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ตามที่สภามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๖/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๔๘ และครั้งที่ ๗/๒๕๔๘ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ให้ขยายเวลาของราชการข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ จำนวน ๑๔ ราย รวมถึงผู้ฟ้องคดี และรองศาสตราจารย์ รำไพ สิริมนกุล และนายพนคุณ รองอธิการบดีฝ่ายนโยบายและวางแผน รักษาราชการแทนอธิการบดี ได้มีคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการตามมติดังกล่าว ซึ่งขณะนั้น ผู้ฟ้องคดียังคงดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และรองศาสตราจารย์ รำไพ ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำให้เกิดกรณีร้องเรียนการต่ออายุราชการของบุคคลทั้งสองไม่ชอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายในขณะที่มีการพิจารณาขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ไม่มีข้อความใดแสดงให้เห็นถึงการห้ามผู้ที่ได้รับการต่อเวลาราชการจะดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทผู้บริหารไม่ได้ ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้กล่าวอ้างว่าแม้ผู้ฟ้องคดีจะดำรงตำแหน่งอธิการบดี แต่ก็ทำหน้าที่ผู้สอนด้วย และหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนดก็มีได้กำหนดไว้เช่นกัน คงกำหนดไว้แต่เพียงหลักเกณฑ์ คุณสมบัติ วิธีการ และเงื่อนไขของผู้ที่จะได้รับการพิจารณาอนุมัติให้ขยายระยะเวลาราชการไว้เท่านั้น ทำให้เกิดปัญหาการตีความจนนำไปสู่การวินิจฉัยปัญหาของคณะกรรมการกฤษฎีกาซึ่งได้ตอบข้อหารือของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ตามเรื่องเสร็จที่ ๕๒๒/๒๕๔๘ และข้อหารือของมหาวิทยาลัยศิลปากร

/ตามเรื่อง...

ตามเรื่องเสร็จที่ ๑๑๙/๒๕๔๙ โดยมีเนื้อหาโดยสรุปว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งได้รับการขยายเวลาราชการ ตามมาตรา ๑๙ หรือมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ต้องปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการสอนหรือการวิจัยตามที่ได้อนุมัติให้รับราชการต่อไปเท่านั้น ไม่สามารถทำหน้าที่ในตำแหน่งทางบริหาร คำสั่งอนุมัติให้ต่อเวลาราชการเป็นเหตุให้ต้องพ้นจากตำแหน่งทางบริหารตั้งแต่วันที่มหาวิทยาลัยมีคำสั่งอนุมัติให้รับราชการต่อไป และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๕๐๙.๖ (๒.๕)/๔๐๔๖ ลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ แจ้งความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาให้สถาบันอุดมศึกษา ได้ถือปฏิบัติ แต่ก่อนที่จะมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าว มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับหลักเกณฑ์ที่ ก.พ.อ. กำหนด และมติสภามหาวิทยาลัยรามคำแหงดังกล่าว ออกคำสั่งอนุมัติขยายระยะเวลาราชการให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้เกษียณอายุราชการ ในบึงบประมาณ พ.ศ.๒๕๔๗ ตามคำสั่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ซึ่งการอนุมัติดังกล่าวมีส่วนที่อนุมัติผู้ดำรงตำแหน่งบริหารรวมอยู่ด้วย จึงขัดแย้งกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา แต่อย่างไรก็ดี ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าคำสั่งดังกล่าวเกิดขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามขั้นตอน หรือกระทำการโดยไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด แต่หากเกิดจากการตีความกฎหมายที่แตกต่างกันเท่านั้น และเป็นการตีความก่อนมีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา ดังนั้น ประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับคือการได้ต่ออายุราชการจนถึงอายุ ๖๕ ปี จึงไม่ได้เกิดจากการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบ และแบบแผนของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของทางราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด ส่วนกรณีผู้ได้รับการต่ออายุราชการเป็นผู้มีตำแหน่งบริหารอยู่ด้วยจะได้รับเงินเดือนและผลประโยชน์จากเงินสมนาคุณตำแหน่งและเงินบำเหน็จบำนาญเพิ่มขึ้น นั้น เห็นว่า การได้รับเงินดังกล่าวเป็นค่าจ้างที่เกิดจากการทำงานในตำแหน่งหน้าที่ ไม่ใช่ผลประโยชน์ที่เกิดจากการอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น อีกทั้งไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเข้าไปเกี่ยวข้องกับขยายอายุราชการของตนเองอย่างไร

/และที่...

และที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า การขยายอายุราชการให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการตอบแทนที่แต่งตั้งนายเฉลิมพล เป็นรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ และนายคิม เป็นรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ก็ไม่มีพยานหลักฐานใดชี้ให้เห็นตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่ง ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ออกจากราชการโดยอาศัยการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับการขยายอายุราชการโดยมิได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการข้ามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษากำหนดไว้ คำสั่งพิพากษาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยสรุป ประเด็นที่สาม คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปีของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๐๗ และข้อ ๑๐ ของกฎทบทวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๙) คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ในส่วนของข้อหานี้จึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการในปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีและรองศาสตราจารย์ รำไพ สิริมนกุล เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัยในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และรองศาสตราจารย์ รำไพ สิริมนกุล ยังดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง นั้น เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการตามกฎหมายระเบียบ แบบแผนของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติชี้มูลการกระทำผิดของผู้ฟ้องคดีต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวในส่วนกรณีที่สองนี้จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม โดยที่คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

/ในความ...

ในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง อันเป็นการกล่าวหากรณีที่หนึ่ง เป็นการใช้อำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะมีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง กรณีมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๑๐๘๒/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่เกษียณอายุราชการ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีและรองศาสตราจารย์ รำไพ สิริมนกุล เพื่อทำหน้าที่สอนหรือวิจัย ในขณะที่ผู้ฟ้องคดียังดำรงตำแหน่งอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง และรองศาสตราจารย์ รำไพ สิริมนกุล ยังดำรงตำแหน่งรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งศาลเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการในกรณีที่สองก็ตาม ก็ไม่ทำให้ผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการในกรณีที่หนึ่ง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเปลี่ยนแปลงไป ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายในส่วนของกรณีที่สองอีก

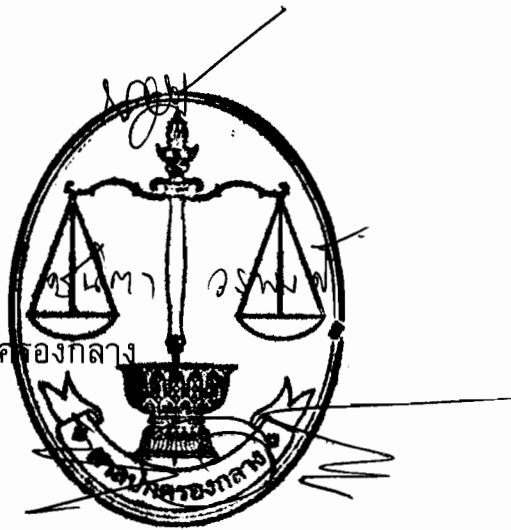
พิพากษายกฟ้อง

นายบุญชู จันทรวิงศ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางชนิตา วรพงศ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายสุรธีร์ ลิ้มทรัพย์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการผู้แถลงคดี : นางสาวสิริภัทร โชควิเศษชัยสิทธิ์

/มีความเห็นแย้ง

○ ความเห็นแย้ง

คดีหมายเลขดำที่ ๑๙๑๙/๒๕๕๔

ข้าพเจ้า นายบุญชู จันทร์วงศ์ ตุลาการศาลปกครองกลาง ซึ่งร่วมพิจารณาคดีนี้ มีความเห็นแย้งในการจัดทำคำพิพากษาคดีนี้ เฉพาะในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวม และปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ดังนี้

คดีนี้มีปัญหาที่ต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี ในฐานะปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๑๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติมในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ และในการประชุม ครั้งที่ ๑๙๒ - ๒๗/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๓ ที่มีมติให้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนผู้ฟ้องคดีและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี มาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ... (๓) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่าขึ้นไป ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวหรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติเห็นสมควรดำเนินการด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

/พ.ศ. ๒๕๕๒...

พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ ...
 (๓) ใต้อำนาจและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายแรงผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การไต่สวนข้อเท็จจริง มาตรา ๘๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใดไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาอันเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ามีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๒ (๒) ถ้ามีมูลความผิดทางอาญา ให้ดำเนินการตามมาตรา ๘๗ และมาตรา ๘๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นแล้วเห็นได้ว่า ข้อกล่าวหาที่อยู่ในอำนาจไต่สวนและพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หมายถึงเฉพาะข้อกล่าวหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมเท่านั้น และโดยที่ประมวลกฎหมายอาญาได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการไว้ในภาค ๒ ลักษณะ ๒ หมวด ๒ มาตรา ๑๔๗ ถึงมาตรา ๑๖๖ และได้บัญญัติถึงองค์ประกอบและโทษเกี่ยวกับความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมไว้ใน ลักษณะ ๓ หมวด ๒ มาตรา ๒๐๐ ถึงมาตรา ๒๐๕ ดังนั้น ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม จึงเป็นมูลความผิดทางอาญา ส่วนความผิดฐานทุจริต

/ต่อหน้าที่...

ต่อหน้าที่ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย นอกจากสามกรณีดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริง ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีเฉพาะความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๐๓๗/๒๕๕๘ แต่ไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เว้นแต่เป็นกรณีการกระทำอย่างเดียว เป็นความผิดกฎหมายหลายบท ตามนัยคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขแดงที่ อ.๑๖๑๑/๒๕๕๘ ซึ่งมีข้อเท็จจริงต่างจากคดีนี้

ตามข้อกล่าวหาที่หนึ่ง กรณีเกี่ยวกับการดำเนินการจ้างเหมาก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า ทุจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๓๘ วรรคสาม และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๘๒ วรรคสาม บัญญัติไว้ทำนองเดียวกันว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นความผิดต่อหน้าที่ราชการ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายข้างต้น เห็นได้ว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาในการกระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ จะต้องเป็นกรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น และการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นความผิดต่อหน้าที่ และเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น เจตนาทุจริตจึงเป็นองค์ประกอบพิเศษที่จะต้องพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยในฐานนี้หรือไม่

/โดยที่...

โดยที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสอง บัญญัติว่า กระทำ โดยเจตนา ได้แก่กระทำโดยรู้สำนึกในการที่กระทำและในขณะที่เดียวกันผู้กระทำประสงค์ ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น วรรคสามบัญญัติว่า ถ้าผู้กระทำมิได้รู้ ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด จะถือว่าผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอม เล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้ และมาตรา ๑ (๑) แห่งประมวลกฎหมายดังกล่าว ได้นิยามคำว่า โดยทุจริต หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ ด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น เมื่อพิจารณาพฤติการณ์แห่งคดีนี้ การที่มหาวิทยาลัย รามคำแหงได้รับการจัดสรรงบประมาณให้ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี โดยว่าจ้างบริษัท เทสโก จำกัด และบริษัท อีสตานาอาร์คีเทค จำกัด ออกแบบอาคาร เป็นอาคารสูง ๗ ชั้นและอาคารสูง ๑๗ ชั้น ในส่วนอาคารสูง ๗ ชั้น ก่อสร้างเป็นโรงแรม เพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ ส่วนอาคารสูง ๑๗ ชั้น ออกแบบ เป็นห้องเรียน สถานที่ทำงาน มีทางเดินเชื่อมระหว่างอาคารทั้งสองเข้าด้วยกัน มหาวิทยาลัย รามคำแหงมีคำสั่ง ที่ ๒๑๐/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ แต่งตั้งคณะกรรมการ กำหนดราคากลางก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี คณะกรรมการดังกล่าว ได้กำหนดราคากลางเป็นเงิน ๗๐๓,๖๙๓,๔๗๔ บาท และมีคำสั่ง ที่ ๒๑๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาจ้างเหมาก่อสร้าง อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ในการประกวดราคาครั้งแรก มีผู้ประกวดราคาเสนอ ถูกต้องตามเงื่อนไขเพียงรายเดียว จึงยกเลิกการประกวดราคา และทำการประกวดราคา ใหม่ครั้งที่ ๒ ปรากฏว่า มีบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มีคุณสมบัติถูกต้องตามประกาศประกวดราคา เมื่อเปิดซอง ประกวดราคาบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด เสนอราคาต่ำสุด และคณะกรรมการ ดำเนินการประกวดราคาได้ต่อรองราคาแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงอนุมัติว่าจ้าง บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ในราคา ๕๙๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ขณะยังไม่ได้ทำสัญญา ต่อมา มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๒๒๙๑ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ ขออนุมัติแบบรูปารายการอาคาร ๒๕ ปี งบประมาณค่าก่อสร้างทั้งสิ้น ๕๖๙,๖๙๗,๐๐๐ บาท มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ทราบว่า สำนักงบประมาณไม่สามารถอนุมัติงบประมาณสร้างเป็นอาคารส่วนที่มีความสูง ๗ ชั้น เนื่องจากรายได้จากการทำกิจการโรงแรมเป็นการค้าและต้องเสียดงบประมาณต่อเนื่อง ในการจัดการให้บริการและบำรุงรักษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจึงมีหนังสือ ที่ ทม ๐๙๐๑/๓๒๔๑

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๐ ถอนเรื่องขออนุมัติแบบรูปการอาคาร ๒๕ ปี คืบ และปรับปรุงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น ใหม่เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น จากโรงแรม เพื่อใช้ในวิชาการจัดการโรงแรมเป็นการเรียนการสอน โดยมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำการเปลี่ยนแปลงอาคารที่มีความสูง ๗ ชั้น เป็นอาคารที่มีความสูง ๘ ชั้น มีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ ชั้นล่างเดิม เป็นส่วนโถงพักผ่อน ภัตตาคาร ส่วนร้านค้า และสระว่ายน้ำ เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนโถง ร้านอาหารและศูนย์หนังสือ สระว่ายน้ำเปลี่ยนเป็นเฉลียง ชั้นสองเดิม เป็นส่วนห้องประชุม ๒๐๐ ที่นั่ง ห้องประชุมเล็ก คีอพีซีออฟ เปลี่ยนแปลงเป็น ห้องประชุมสถาบัน จำนวน ๒ ห้อง และสำนักงานสถาบันชั้นที่สามเดิม เป็นส่วนห้องพัก ของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องหนังสืออ้างอิงปริญาโท และห้องหนังสือวิทยานิพนธ์ และห้องประชุม ชั้นที่สี่เดิม เป็นส่วนห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นส่วนสำนักงาน บัณฑิตวิทยาลัย ห้องบรรยายจำนวน ๒ ห้อง ห้องปฏิบัติการ ห้องหัวหน้า และโถงพักคอย ชั้นที่ห้าและที่หกเดิม เป็นส่วนห้องพักโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็น ส่วนห้องบรรยาย ๖๐ คน จำนวน ๔ ห้อง ห้องบรรยาย ๕๐ คน จำนวน ๑ ห้อง และห้องปฏิบัติการ จำนวน ๒ ห้อง และโถงพักคอย ชั้นที่เจ็ดเดิม เป็นห้องพักของโรงแรม เปลี่ยนแปลงเป็นห้องวิจัย วิทยานิพนธ์ปฏิบัติการ จำนวน ๑๓ ห้อง ชั้นแปดเดิม เป็นส่วนดาดฟ้า เปลี่ยนแปลงเป็น ห้องประชุม จำนวน ๒ ห้อง โถงพักคอยในส่วนลิฟต์เดิมเป็นจำนวน ๒ ตัว ชั้นลง ๗ ชั้น เปลี่ยนเป็นชั้นลง ๘ ชั้น การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงจากห้องพัก เป็นห้องเรียน ห้องบรรยายและห้องธุรการโดยมิได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างและรูปทรงอาคาร ภายใต้นแต่อย่างใดและยังมีวัตถุประสงค์ใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาเช่นเดิม เมื่อพิจารณา การเปลี่ยนแปลงแบบดังกล่าว การเปลี่ยนแปลงจำนวนชั้นของอาคาร ตามแบบแปลนเดิม เป็นอาคาร จำนวน ๗ ชั้น เปลี่ยนแปลงเป็น ๘ ชั้น และในแต่ละชั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบเดิม เช่น สระว่ายน้ำเปลี่ยนเป็นเฉลียง และหากเปรียบเทียบรายละเอียดการ เปลี่ยนแปลงในแต่ละชั้นจากเอกสารในสำนวนการได้สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อาคาร ๗ ชั้น ออกแบบเป็นห้องพักโรงแรมตั้งแต่ชั้นที่ ๓ ถึงชั้นที่ ๗ แต่ละชั้นมีห้องพัก ๒๒ ห้อง ใช้พื้นที่ ๗๐๗.๖๐ ตารางเมตร และส่วนอื่นอีก ๑๗๕ ตารางเมตร รวม ๘๘๓.๒๐ ตารางเมตร ส่วนของอาคาร ๘ ชั้น ในส่วนของชั้นที่ ๓ เปลี่ยนจากห้องพัก ๒๒ ห้อง เหลือ ๕ ห้อง ชั้นที่ ๔ เหลือ ๖ ห้อง ชั้นที่ ๕ ถึงชั้นที่ ๖ เหลือ ๗ ห้อง ชั้นที่ ๗ เหลือ ๑๓ ห้อง โดยไม่รวม ห้องเก็บขยะ และห้องน้ำชาย - หญิง ซึ่งในแต่ละชั้นมี ๒ ห้อง แสดงให้เห็นว่าห้องพัก ที่เคยมีอยู่ตามแบบเดิมถูกเปลี่ยนแปลงให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ผนังกันห้อง และห้องน้ำภายใน

/ห้องพัก...

ห้องพักแต่ละห้องถูกตัดแปลงออกไป การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้รูปแบบ ลักษณะ และการใช้ประโยชน์ภายในอาคารเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก ส่วนห้องพักที่ถูกลดลงในแต่ละชั้นของอาคาร ๗ ชั้น นำไปเพิ่มในชั้นที่ ๘ ของอาคาร ๘ ชั้น ทำให้สามารถก่อสร้างอาคาร ๗ ชั้น กับอาคาร ๘ ชั้น ในราคาใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ของการใช้อาคารจากเดิมประสงค์จะก่อสร้างเป็นโรงแรมเพื่อให้นักศึกษามีที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาการจัดการโรงแรม คณะบริหารธุรกิจ เปลี่ยนวัตถุประสงค์ไปเพื่อประโยชน์ของการเรียนการสอนของวิชาต่างๆ การเปลี่ยนแปลงรูปแบบอาคารดังกล่าว จึงเป็นการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียด ที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา

กรณีมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า การเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เสนอราคาด้วยกันหรือไม่ เห็นว่า แม้การเปลี่ยนแปลงอาคารสูง ๗ ชั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญที่เป็นรายละเอียด ตามที่วินิจฉัยไว้แล้วก็ตามแต่บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด มิได้โต้แย้งว่าการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญดังกล่าวก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าประกวดราคา นอกจากนั้น ในสำนวนการสอบสวนของคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ปรากฏว่าคณะอนุกรรมการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เรียกบริษัท เกษมกิจฯ มาไต่สวนให้ข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว นอกจากนั้น เมื่อมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีเงื่อนไขว่าผู้เสนอราคาต้องมีผลงานสร้างโรงแรมจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๐๐ ห้อง ในวงเงินก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ล้านบาท ปรากฏว่าทั้งบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด และบริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ต่างมีคุณสมบัติที่เข้าเงื่อนไขการประกวดราคา และได้เสนอราคาในการประกวดครั้งนี้แล้ว แม้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หัวหน้างานพัสดุมีหนังสือ ที่ งด.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ ผ่านผู้อำนวยการกองคลังว่าการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มีการแก้ไขแบบแปลนและเปลี่ยนแปลงราคากลางที่ผู้รับจ้าง (บริษัทที่ปรึกษาออกแบบ) ได้ส่งมอบแล้ว ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ ที่กำหนดให้ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่สำคัญให้ผู้ว่าจ้างเสนอขออนุมัติ กวพ. ก่อน และภายหลังการประกวดราคามีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคา แต่เมื่อ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการพิจารณาแล้วเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว เป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยไม่กระทบถึงรูปแบบโครงสร้างหลักหรืออาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น และหากยกเลิกการประกวดราคา และกำหนดราคาใหม่ จะมีผลให้งบประมาณที่ได้รับจากสำนักงบประมาณต้องตกไปทั้งหมด มหาวิทยาลัยก็จะมีอาคารเรียนรวมใช้ในการสอน เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยและผู้ฟ้องคดีก็就会被ดำเนินการทางวินัยเช่นกัน จึงไม่ยกเลิกการประกวดราคา และมีคำสั่งอนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๕๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท กรณีจึงเป็นการที่ผู้ฟ้องคดีคำนึงความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงจะได้อาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ไว้เป็นสถานที่ทำงานและใช้ในการเรียนการสอนนักศึกษา โดยงบประมาณไม่ตกเป็นพับ ตรงกันข้ามหากมีการยกเลิกการประกวดราคาย่อมทำให้บริษัท เกษมกิจ คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้ทราบถึงราคาต่ำสุดที่บริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ได้เสนอราคาจนคณะกรรมการดำเนินการประกวดราคาได้พิจารณาไว้แล้ว ก็จะทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบยิ่งกว่า อันเป็นการใช้ดุลพินิจในฐานะหัวหน้าส่วนราชการผู้มีอำนาจอนุมัติ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างไรในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่าใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น และการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นความผิดต่อหน้าที่ราชการแต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่พอพียงว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาพิเศษในการทุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีข้อนี้รับฟังได้

กรณีจึงมีปัญหาที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีว่า ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะมีผลผูกพันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัยเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น

/เพื่อพิจารณา...

เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา
ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวน
ทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับ
ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาเหล่านั้นๆ แล้วแต่กรณี หรือไม่ เห็นว่า โดยที่
ข้อ ๕๓ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดว่า
หลังจากการประกวดราคาแล้วแต่ยังไม่ได้ทำสัญญาหรือตกลงซื้อหรือจ้างกับผู้เสนอราคา
รายใด ถ้ามีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการเป็นเหตุให้ต้องเปลี่ยนแปลง
สาระสำคัญในรายละเอียดหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิด
การได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกันให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณา
ยกเลิกการประกวดราคานั้น ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะเกิดข้อพิพาท มาตรา ๘๕ วรรคสอง
บัญญัติว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของ
ทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ
อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น การดำเนินการทางวินัยในความผิด
ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ
มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
มาตรา ๑๐๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ
ซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริง
และยุติธรรมโดยไม่ชักช้า วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็น
กรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชา
เห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น
ทำการสอบสวน และในการสอบสวนนี้ต้องแจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐาน
ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้
ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงและนำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่า
ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๐๔
แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ มาตรา ๑๐๔
วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุ

อันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก

เมื่อพิจารณาการที่หัวหน้างานพัสดุ มีหนังสือ ที่ งต.๑๓๑๘.๑/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการ ผ่านผู้อำนวยการกองคลัง ว่า การก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มีการแก้ไขแบบแปลนและเปลี่ยนแปลงราคากลางที่ผู้รับจ้าง (บริษัทที่ปรึกษาออกแบบ) ได้ส่งมอบแล้ว ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๒๒ และข้อ ๕๓ ที่กำหนดให้ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงโครงสร้างที่สำคัญให้ผู้ว่าจ้างเสนอขออนุมัติ กวพ. ก่อน และภายหลังการประกวดราคามีความจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในรายละเอียดในเอกสารประกวดราคา ซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้เข้าเสนอราคาด้วยกัน ให้หัวหน้าส่วนราชการพิจารณายกเลิกการประกวดราคา นั้น เป็นการเสนอความเห็นเบื้องต้นต่อผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าส่วนราชการผู้มีอำนาจอนุมัติการจ้างเท่านั้น ไม่ผูกพันผู้ฟ้องคดีที่จะสั่งการตามความเห็นของเจ้าหน้าที่พัสดุแต่อย่างใด ประกอบกับเมื่อผู้อำนวยการกองคลังส่งหนังสือดังกล่าวให้หัวหน้างานวินัยพิจารณาก่อน นำเสนอผู้ฟ้องคดี หัวหน้างานวินัยเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงแบบไม่ได้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบ ผู้ฟ้องคดีลงนามรับทราบ ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่เสนอผู้ฟ้องคดีเห็นควรอนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๕๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท และสำนักงบประมาณมีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/๓๗๗๐๔ ลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ เห็นชอบให้ดำเนินการก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี ๑ หลัง ตามแบบรูปที่มหาวิทยาลัยเสนอในวงเงิน ๕๕๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท ประกอบกับผู้ฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงอาคารเป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยไม่กระทบถึงรูปแบบโครงสร้างหลักหรืออาคารส่วนที่สูง ๗ ชั้น และหากยกเลิกการประกวดราคา และกำหนดราคาใหม่ จะมีผลให้งบประมาณที่ได้รับจากสำนักงบประมาณต้องตกไปทั้งหมด มหาวิทยาลัยก็จะไม่มีอาคารเรียนรวมใช้ในการสอน เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยและผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะถูกดำเนินการทางวินัยเช่นกัน จึงไม่ยกเลิกการประกวดราคาและมีคำสั่งอนุมัติจ้างบริษัท ทอรัส คอนสตรัคชั่น จำกัด ก่อสร้างอาคารเรียนรวมและปฏิบัติการ ๒๕ ปี มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นเงินจำนวน ๕๕๑,๓๒๐,๐๐๐ บาท จึงเป็นการใช้ดุลพินิจในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของหัวหน้าส่วนราชการผู้มีอำนาจอนุมัติตามข้อ ๕๓ ของระเบียบ

/สำนัก...

สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติม ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีมติให้แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวนผู้ฟ้องคดีและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ผูกพัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษ ใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอาศัยมติการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีได้ดำเนินการ แต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีในการได้ทราบ ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ เพื่อใช้สิทธิโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานในการชี้แจงและนำสืบ แก่ข้อกล่าวหา จึงเป็นการข้ามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนำมาใช้กับกฎหมาย หรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบัน อุดมศึกษาโดยอนุโลม คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยสรุป ตุลาการเสียงข้างน้อยเห็นว่า คดีนี้ควรมีคำพิพากษาเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษ ใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฐานความผิด ภายให้มีผลย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้

(ลงชื่อ)

(นายบุญชู จันทร์วงศ์)
 ตุลาการศาลปกครองกลาง

สำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๔ - ๖๙/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ และแก้ไขเพิ่มเติม ในการประชุม ครั้งที่ ๑๔๙ - ๗๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒ มีมติให้แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการไต่สวนผู้ฟ้องคดีและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ผูกพัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งลงโทษ ไล่ออกจากราชการโดยอาศัยมติการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีได้ดำเนินการ แต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีและให้โอกาสแก่ผู้ฟ้องคดีในการได้ทราบ ข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ เพื่อใช้สิทธิโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานในการชี้แจงและนำสืบ แก้ออกล่าวหา จึงเป็นการข้ามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งนำมาใช้กับกฎหมาย หรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการพลเรือนในสถาบัน อุดมศึกษาโดยอนุโลม คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

โดยสรุป ตุลาการเสียงข้างน้อยเห็นว่า คดีนี้ควรมีคำพิพากษาเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ที่ลงโทษ ไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองฐานความผิด โดยให้มีผลย้อนหลัง ตั้งแต่วันที่คำสั่งดังกล่าวมีผลบังคับ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา ให้ผู้มีอำนาจตามกฎหมายดำเนินการคืนสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีตามที่กฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกำหนดไว้ต่อไป

(ลงชื่อ)

(นายบุญชู จันทร์วงศ์)

ตุลาการศาลปกครองกลาง

